

DE ZWARTE

hfl. 1,75

nr. 71

geen huis zonder huisblad

vierde jaargang

8 februari

buitenlandse autonome kritieken

het nieuwe stralingsbesluit

leegstandswet

big mountain

KOLOFON

DE ZWARTE kan je voor fl.50 kopen bij 20 pagina's; voor iedere 4 pagina's meer betaal je één kwartje meer. TE KOOP in: GRONINGEN, slagerzicht; ARNHEM, de rooie arnhemmer; HAARLEM, agora; UTRECHT, de rooie rat; WAGENINGEN, de uitbuyt; AMSTERDAM, fort van sjakoo, athenaeum, de kraakkafees; GOLDA, jongerenbeweging; LEIDEN, manifest, wereldwinkel, psp, sigarenhandel lange mare, tijdschriftenhandel faciliteitengebouw universiteit; DEN HAAG, de rooie hond, ruward, brullend breekijs, koffiehuis blau; DELFT, wereldwinkel, kraakkafee; ROTTERDAM, van gennep, krities boekwerk, kraakkafee; DORDRECHT, de zwarte zaag; SITTARD, katastrofe.

KOPY naar postbus 10233 te DE HAAG, de drukker blijft de bijstand, de samensteller's zijn te bereiken via de postbus én op di & wo vóór het uitkomen telefonies op 070-892098.

AAN ALLE ABONNEES

Vanwege de variabele omvang van DE ZWARTE gelden miv dit nummer de abo-prijzen niet meer voor 10 nummers, maar voor 200 pagina's. De prijs blijft fl.50 voor thuisbezorgde abo's, het dubbele voor postabo's en instellingen; gratis voor politieke gevangenen. De oude prijs was trouwens berekend op een dikte van 15 pagina's; je gaat er dus dik op vooruit! Lopende abo's worden volautomaties door de ZWARTE-administratie naar aantal pagina's omgerekend. Alle poen naar giro 3442401 van DE ZWARTE, Leiden, of naar uw lokale dealer.

INHOUD

WAT SCHRIJVEN ZE NOU WEER???

- pag. 2 *kolofon, mooie foto dit dus
- pag. 3 *bunkerkraker*s
*ludwig gorisson: moord=moord
*solidariteit met surinaamse bauxietarbeiders
- pag. 4/5 *leegstandwet & andere ontruiming
- pag. 6 *de rrf-arrestaties
- pag. 7 *woensdrecht-0 in italiaanse bajus
- pag. 8 *bunkerontuiming w'drecht
*militarisme & racisme; een kronstadt-uitgave
*nasleep soweto-demo
*bajuslijst politieke dienstweigeraars
- pag. 9 *reaxies gevraagd op ZA-reizen
*reaxies aangeboden op rokkendragende mannen
- pag 10/11 *het nieuwe stralingsbesluit
- pag 12/13 *notities over de italiaanse staat
- pag 14/15 *big mountain again
- pag 16/17 *radio de zwarte keyzer
*radio farabundo marti
- pag 18/23 *autonome diskussiebijdrage over de RAF & zichzelf
- pag 24 *wat te doen

Eindhoven, 20 januari '87
Persverklaring.

Vandaag dinsdag 20 januari hebben ongeveer 50 mensen de leegstaande bunker, gelegen aan de Sint-Jorislaan 92a na twee jaar leegstand bezet met de bedoeling deze bunker in gebruik te nemen.

De bezetting is in eerste plaats bedoeld als protest tegen de steeds toenemende leegstand en daardoor toenemende woningnood, en tegen de nieuwe leegstandswet die de belangen van huiseigenaren boven die van de huurders stelt. Onrechtvaardige leegstand toelaat en verkrotting in de hand werkt, ten koste van het recht op wonen.

Onze opzet is daarom ook om deze leegstaande bunker geschikt te maken voor woon-leef en werkruimte. De initiatieven hiervoor zijn door een aantal mensen al voorbereid, zoals een aantal kunstenaars die op zoek zijn naar ateliers om te werken en te schilderen, bands en muzikanten die oefenruimte zoeken, een groepje mensen die een drukkerij willen opzetten, de aanleg van een fotostudio/doka, metaal en hout werkplaats, en tevens een aantal mensen die dringend op zoek zijn naar woonruimte.

Deze initiatieven vloeien voornamelijk voort uit het feit dat er een groot gebrek is aan ruimte voor mensen die een bestaan willen bouwen los van RWW of bijstand.

De bunker zelf is eigendom van het ministerie van defensie. Klaarblijkelijk is de functie van de bunker vervallen en wordt deze ook in de toekomst niet meer in gebruik genomen.

Deze conclusie vloeit voort uit het feit dat er al twee jaar niets meer mee is gedaan en ook omdat het gehele interieur, de gas, water, en electriciteitsleidingen uit de bunker zijn gesloopt.

Wij hopen dat de reactie van het ministerie over onze plannen positief is en dat zij bereid zijn om te onderhandelen over de in gebruikname van de bunker.

de initiatiefgroepen.

Solidariteitsverklaring met
Bauxietarbeiders in Suriname

Surinamers en alle progressieve en democratische krachten in Nederland maken zich ongerust over het onmaatschappelijk gedrag van de multinational Suralco.

In een tijd van grote economische crisis tracht deze multinational bezuinigingen door te voeren over de ruggen van de arbeiders in Suriname. Suralco weigert om de hoogspanningsmasten, die door de Bruns- wijkgroep zijn vernietigd te herstellen. In normale tijden zou ze geen moment aarzelen om deze her- stelwerkzaamheden te verrichten. Zo heeft het bedrijf arbeiders jarenlang getergd. Zonder enig over- leg met arbeiders worden mensen die hun beste jaren hebben gegeven, met ontslag bedreigd. Hierdoor is er een situatie ontstaan waardoor de arbeiders uit woede en als protest vernielingen hebben aangebracht in het bedrijf.

We protesteren tegen dit onmaat- schappelijk gedrag van de multi- national Suralco en betuigen onze oprechte solidariteit met de bau- xietarbeiders en hun vertegenwoor- digers in Suriname.

Hun strijd is onze strijd. Leve de Internationale Solidariteit!

C 47-ned.-BSL-ANCsteunkomit -HSA- studenten-Ashanti-Bijstand etc.

De zaak Ludwig Gorisson: moordende smeris gedekt door justitie.....

Den Haag 10 april 1986: de Surinamer Ludwig Gorisson staat in de keuken vlees te snijden, als zijn kinderen ruzie krijgen. Z'n vrouw ligt ziek op de bank, Ludwig zelf is moe van zijn werk, en windt zich nogal op over de ruzie. Z'n zoon Steven pakt 'm vast om hem te kalmeren, waarbij hij zich verwondt aan het keukenmes. Ludwig's vrouw rent naar de burens om de eerste hulp te bellen en een paar minuten later arriveert inderdaad een ambulance met drie smerissen. Smeris Krens belt aan, Ludwig doet met het mes nog in zijn handen, open en vraagt Krens verbaasd wat-ie moet. Krens schiet direkt:   n keer in de borst en één keer in het hoofd. Dit is heel in het kort hoe Ludwig Gorisson vermoord is (zie voor een uitgebreidere beschrijving van deze moord en van de hieropvolgende intimidaties treiterijen en smerisbotheden, de Zwarte 54 en het boekje "Politie- moord in Nederlands Transvaal" dat is uitgegeven door de SAWO).

Krens is niet geschorst, kon zelfs gewoon doorgaan met zijn dienst op straat. In december wordt bekend dat hij ook niet verder vervolgd wordt: de hoofdofficier vindt deze moord "noodzakelijke zelfverdediging". Tegen deze beslissing heeft de wedu- we van Ludwig Gorisson inmiddels be- zwaar aangetekend, wat a.s. maandag 9 februari in een niet-openbare zit- ting (godverdegodver) door het Haag- sche gerechtshof behandeld zal worden

Hoe de burgerlijke pers haar zgn. controlerende functie vervult t.o.v. de autoriteiten kunnen we in dit specifieke geval goed zien aan een berichtje in de Volkskrant van dins- dag 3 februari. Terwijl de ware toe- dracht van de moord via verscheidene publikaties allang bekend is, ver- spreidt de Volkskrant klakkeloos de politie-propaganda. Hoe lang zou Wilting al bij die krant werken?

„Agent handelde uit zelfverdediging bij lossen fatale schoten”

Van onze verslaggeefster

DEN HAAG — De politieman die vo- rig jaar een veertigjarige uit Suriname afkomstige Hagenaar doodschoot, heeft volgens de hoofdofficier van justitie in Den Haag gehandeld uit noodzakelijke zelfverdediging en kan zich beroepen op noodweer. Dat antwoordt minister Korthals Altes van Justitie op vragen van het PSP-Tweede-Kamerlid Van Es.

De schietpartij vond op 10 april 1986 plaats in de deuropening van het huis van de Hagenaar die met een mes een huiselijke ruzie probeerde te beslec- ten. Hij bedreigde ook de drie agenten die op de ruzie afkwamen. Zijn vrouw, die het huis was uitgevlucht, riep de agenten toe dat haar zoon was neerge- stoken. Toen de man zijn mes ophief naar de agenten, konden die hem in de nauwe hal niet ontwijken. Een van hen schoot de man twee kogels in de borst. Hij overleed dezelfde dag aan zijn ver- wondingen.

Volgens de minister is door de rijksre- cherche een onderzoek ingesteld, ge- volgd door een gerechtelijk vooronder- zoek. Op grond van deze onderzoeken zou de hoofdofficier hebben geconclue- deerd dat de agent vrijuit gaat. Niette- min heeft de hoofdofficier de beslissing om niet te vervolgen opgeschort om de weduwe van de gedode man in staat te stellen hiertegen bezwaar aan te teke- nen. Dat is inmiddels ook gebeurd, aldus Korthals Altes.

.....en door de pers

DE ZWARTE 3

Leegstands

SINGEL 114

AMSTERDAM

Singel 114 wordt weer eens bedreigd met ontruiming. Uit de lange geschiedenis eerst een overzichtje.

Bijna tien jaar geleden, in juni '77, werd het pand voor het eerst gekraakt en volgde er al direkt een poging tot ontruiming door een knokploeg van de eigenaar. In december is er de eerste ontruiming door een knokploeg. Eigenaar is dan van der Putte.

Februari '78: de tweede kraak. Op 9 oktober en op 10 oktober twee pogingen tot ontruiming door een knokploeg. Op 28 november: de tweede ontruiming, door een knokploeg. Eigenaar is: Van der Putte.

Juni '79: de derde kraak. En kort daarna de derde ontruiming door een knokploeg. Eigenaar is inmiddels: Bogra Beheer bv.

17 februari '82: de vierde kraak. Op 28 april poogt een knokploeg weer te ontruimen. Eigenaar is: Claudia Epple (Bogra).

Op 15 december 1983: de vierde ontruiming door de politie. Twee dagen later op 17 december: de vijfde kraak, waarbij een knokploeg uit het pand wordt gesmeten.

Eigenaar is dan: E.M.M. Panday. Op 18 december wil de kit weer ontruimen, maar dit gaat niet door. Op 23 oktober 1984: de vijfde ontruiming door de politie. Eigenaar is Panday.

20 April 1985 wordt de Singel voor de 6e keer gekraakt. De eigenaar is nog steeds Panday.

Na de laatste kraak heeft Panday een aanklacht ingediend wegens lokaalvredebreuk. Die wordt afgewezen, waarna hij een artikel 12 procedure begint. De uitspraak hiervan luidt begin juli '86: alle in Singel 114 aanwezige personen moeten worden vervolgd op grond van lokaalvredebreuk.

Tot nu toe is er nog niet ontruimd. Van Thijn heeft de vorige keer gezichtsverlies geleden door voor leegstand te ontruimen. Daarom wil hij nu garanties van Panday dat er iets met het pand gaat gebeuren. Panday is echter failliet. Nu is ons echter ter ore gekomen dat Panday veel geld heeft geërfd. Het begint weer te gonzen rond het pand.

In november, december '86 wordt het pand enkele weken door twee groepen in de gaten gehouden, mensen worden achtervolgt enzo. De politie wil niets zeggen over een "eventuele" ontruiming omdat "het" te gevoelig ligt. Voor ons reden genoeg om voorbereidingen te gaan treffen.

In februari wordt S 114 waarschijnlijk ontruimd. Dat baseren we op het feit dat Panday vorige week in het stadhuis op bezoek was en verklaarde: "dat het weer snel zou gebeuren". Ook is er kit bij de burens langsgeweest om te vragen of ze 's ochtends vanaf 05.30 binnen mochten zitten.

Het O.M., Van Thijn en de politiek willen niet ontruimen, maar ze moeten wel, want er ligt een gerechtelijke uitspraak. Duidelijk is dat de politieke wil en lef ontbreekt om daadwerkelijk iets te veranderen. Zouden de hebben wij allang ons vertrouwen in de rechtspraak en de politiek verloren. De leegstandswet maakt dat alleen nog maar duidelijker.

1987, het jaar van de daklozen, het jaar van de leegstandswet. Weer een juridies middel om mensen te ontruimen. We zullen dit alles niet stilzetjes laten gebeuren.

SINGEL 114 OP NAAR DE TIEN JAAR !!!

114
VECHT
TERUG

BI OFDSTRAAT 10

wet

Het pand Bloedstraat 10 was het eerste Amsterdamse pand dat een anonieme dagvaardiging kreeg in het kader van de nieuwe leegstandswet. Hierbij zal meteen blijken wat de gemeente Amsterdam gaat doen met de invoering van de wet, hoe ze hem gaat uitvoeren.

Krijgen de huizenbezitters vrij spel, of bestaat er nog zoiets als woonrecht?

In het geval Bloedstraat 10, dat al sinds 1983 is gekraakt heeft de gemeente het in het verleden ook al laten afweten. Nu worden waarschijnlijk vijf bewoners en een baby de dupe.

HEEMSKERK

In Heemskerk mag Villa Vaag & Duister (eigendom van V&D) ontruimd worden. Dit is de uitkomst van het tweede proces dat gevoerd werd met een anonieme dagvaardiging. Villa Vaag & Duister, aan de Kerkstraat 4 in Heemskerk, is nadat eerst een Huidenstraat truuk niet lukte, nu wel de klos.

De bewoners moeten uiterlijk 13 februari het pand verlaten hebben.

Bij het proces voerde V&D een spoedeisend belang aan, omdat ze na tien jaar leegstand nu ineens een koper hadden gevonden. Hoewel dit waarschijnlijk fake is, vond de rechter het voldoende.

Door de bewoners is aangekondigd dat ze het pand niet vrijwillig zullen verlaten.

(waardoor het spoedeisend belang vervalt) en zij zelfs in principe bereid is het pand voor de kraker te vorderen, heeft het vonnis van de rechtse ballon baron van Harinxma thoe Slooten, iedereen laaiend van woede gemaakt. Hoe deze man nog 'recht' durft te spreken door botweg over de gemeente heen te walsen, is een raadsel. Volgens hem heeft de eigenaar nog steeds spoedeisend belang ("uitstel van de subsidietermijn is te onzeker om rekening mee te houden") en bovendien: "als een huurder een te renoveren pand tijdelijk moet verlaten, dan geldt dat zeker voor een kraker." !!! Alleen verdwijnt die kraker dan wel voorgoed !!

Dit soort stompzinnige argumenten zorgen ervoor dat er nu een urgent woningzoekende op straat komt te staan. En doordat Harinxma het advies tot vordering van de gemeente negeert, betekent dit niet alleen dat het pand in handen blijft van een wanbeheerder (die nooit onderhoud heeft gepleegd, en de bovenwoning illegaal en voor een veel te hoge prijs verhuurt), maar ook dat het er tevens somber uitziet voor alle kraakpanden. Toezeggingen van de kant van de gemeente tot vordering of welke vorm van legalisatie dan ook, doen de rechter er niet van weerhouden altijd weer partij te kiezen voor de 'zielige' huiseigenaar, wiens eigendomsrecht toch altijd belangrijker blijft dan het woonrecht van een dakloze.

Na deze botte uitspraak is het een taak van de gemeente om alsnog de vorderingsprocedure door te zetten. Zij weet immers ook dat de eigenaar illegale wanpraktijken met zijn huis uitvoert, en dat de gemeente dit kan voorkomen door zelf als beheerder op te treden.

Gaat zij echter niet over tot vordering, dan bepaalt zij hiermee dat goede betaalbare woonruimte verloren gaat, en geeft tevens de rechtbank de ruimte om zich niets van de gemeente aan te trekken. Dit terwijl in de leegstandswet is bepaald dat de gemeente een actieve rol in de legalisatie van kraakpanden dient te spelen. Deze bepaling van de wet (!) wordt dus door de rechtbank (!) zelf ondermijnd.

Wat de ontruiming betreft is het de bedoeling dat iedereen die het kromme van deze rechtspraak inziet, massaal naar utrecht toekomt, alwaar een grootschalige blokkade en prikacties zullen plaatsvinden.

De ontruiming wordt begin maart verwacht. Laat het duidelijk zijn: de leegstandswet bevor-

dert leegstand, en is een bedreiging van alle kraakpanden. MASSAAL VERZET DUS !!

WIJ LATEN ONS NIET PAKKEN !!

GRIFFIEGELD

Voordat de kraker zich tijdens de zitting mocht verdedigen, moest hij eerst f 250,- griffiegeld betalen. Als je namelijk anoniem wilt blijven, kun je je bewijs van onvermogen niet geven (dan zou het maar f 50,- kosten). De advokate heeft echter een bewijs van onvermogen ingeleverd, waarop naam en adres van de kraker zijn afgelakt, behalve zijn handtekening (anders is het ongeldig). Deze is door het bureau van rechtshulp ondertekend. En deze truuk is gelukt! Het bewijs van onvermogen is goedgekeurd, waardoor de advokate gewoon kan worden uitbetaald en de kraker zijn f 200,- terugkrijgt. Dat is in ieder geval weer gewonnen!

ATAK

OVERZICHT LEEGSTANDSWET

Tot nu toe zijn, behalve het bovengenoemde pand in Utrecht, ook de volgende panden, allemaal in Amsterdam, anoniem gedagvaard:

- europaplein 127
- bloedstraat 10
- jekerstraat 66 huis
- molenbeekstraat 14
- sloterdijkstraat 22
- bossenburgstraat 19 huis

Verder zijn er tenminste drie panden die bedreigd worden:

- planciusstraat 65
- grimborgwal 6/8
- ceramplein 1 huis

De verwachting is dat dit er vrij snel meer zullen worden. Om de zaken een beetje te kunnen coördineren is er een groep van zes advocaten uit alle advocatenkollektieven samengesteld. Verder is ATAK een spreekuur begonnen, waar informatie over de leegstandswet en de bedreigde panden gehaald kan worden en waar we gezamenlijk acties proberen uit te denken.

adres: kinkerstraat 48
iedere woensdagavond vanaf 21.30

kraakspreekuur den haag:
brullend breekijzer, Lutherse Burgwal 1, vrijdag 14-18.00 uur

kraakspreekuur rotterdam
kraakkafe bospolder, corverstraat 27b, ma 20-22.00 uur, wo 14-17.00 uur, vr. 14-16.00 uur.

UTRECHT

UITSPRAAK EERSTE ANONIEME DAGVAARDING : ONTRUIMING !!

Dinsdag 3 februari deed de president van de Utrechtse rechtbank uitspraak in de allereerste leegstandswet-zaak. In de dagvaardiging die de bewoner van Bollenhofsestraat 108 op 2

januari in de bus kreeg, werd door de eigenaar ontruiming van zijn pand geeist. Als spoedeisend belang voerde hij hierbij aan, dat voor maart 1987 met verbouwing van het pand moet zijn begonnen. Deze moet nl. voor 30 sept. 87 klaar zijn, omdat de eigenaar anders zijn subsidie kwijt raakt.

Gezien het feit dat de gemeente heeft bekend gemaakt dat deze termijn wel valt te verlengen,

de R.R.F. arrestaties

13 December vorig jaar, arresteerde de Rotterdamse politie in Den Haag drie vermoedelijke daders van de aanslag op een vestiging van American Express in Rotterdam.

Een week later wordt via de media bekend gemaakt dat de drie ook verdacht worden van een reeks aanslagen in Den Haag (o.a. op een gebouw van de Christelijke werkgevers en van Neratoom, een gebouw van de atlantiese Commissie en het hoofdkantoor van de SHELL). Bij huiszoeken wordt volgens politie woordvoerders veel "belastend" materiaal gevonden. En op 19 december wordt het bericht verspreid dat de drie 9 aanslagen bekennen, en dat de groep niet groter is. Daarna wordt het stil.

Totdat er op 3 februari, 's morgens om zeven uur een inval wordt gedaan in een Haags pand, waarbij een vierde verdachte wordt gearresteerd op verdenking van het aanleveren van explosieve materialen.

Wederom door de Rotterdamse politie in samenwerking met de Haagse kit. Ze vallen binnen met zo'n 30 man, waaronder de rechter-commissaris van Den Haag Lippmann, de griffier, een wapenexpert, fotografen en rechercheurs.

G. wordt direkt geboeid afgevoerd en als blijkt dat er verder nog maar drie mensen in het pand zijn wordt een deel van het leger weer weggestuurd.

Er volgt een zeer grondige huiszoeking van de woning en de ruimte die eronder ligt. De huiszoeking is al op 29 januari toegestaan door de rechters Fransen, De Bruin en Korvinus. Bij de huiszoeking, die twee uur duurt worden diverse zaken in beslag genomen (zie lijstje).

De avondkranten (incl. De Haagsche Courant) hebben die avond geen nieuws over de nieuwe arrestatie. Nog vreemder is het dat het ANP-nieuws op de radio 's avonds om zes uur komt met een bericht over de bekentenis van de al eerder gearresteerde drie. Oud nieuws, een bijna letterlijk citaat van het bericht in de NRC van 19 december. Het late TV-journaal komt tenslotte wel met het nieuws, zoals ook diverse kranten de volgende morgen en volgens de berichten worden nieuwe arrestaties niet uitgesloten.

Vrijdag 7 febr. zal G. worden voorgeleid.

lijstje

van in beslag genomen voorwerpen o.a.:

- een filmrolletje (uit een toestel)
- fotonegatieven
- een kaartenbak met (overigens verouderde) adressen
- twee bivakmutsen
- enkele brieven met chemiese formules
- flesje parafine
- twee buizen (staal)
- papiertjes met adressen
- twee videobanden
- verbandgaas (!?)
- rolletje zwart isolatietape.

twee voorlopige noten

De lange periode tussen de eerste en de tweede arrestatie is opmerkelijk. De arrestatie van G. is voorlopig niet te verklaren. De voorgeleiding zal vrijdag meer duidelijk maken over de grond van zijn arrestatie.

Er zijn drie mogelijkheden. Óf de politie vermoedt een mogelijke konnaksie (er is het afgelopen jaar ook al drie keer op een vreemde manier bij hem ingebroken, terwijl er nooit iets werd vermist) en probeert via een arrestatie iets waar te maken, zonder dat duidelijk is dat G. iets met het RRF te maken heeft, óf de drie hebben een belastende verklaring afgelegd over G., óf de politie heeft op eerder gevonden materiaal gegevens gevonden (vingerafdrukken of zo).

De eerste variant is mogelijk, omdat de Haagse kit al vaker achter G. heeft aangezetten, nogal de pik op hem heeft, maar aangezien de Rotterdamse politie (in Den Haag !) de aktie uitvoerde is dat weer wat twijfelachtiger. Overigens is dit toch opmerkelijk. Hoe is het te verklaren dat de Haagse kit twee jaar lang geen spoor weet te vinden en de Rotterdamse kit de zaak daarna in ongeveer een week "oplost". Is de Haagse kit gewoon te stom om voor de duivel te dansen, of is er hier sprake geweest van een bewuste taktiek, mensen hun gang laten gaan om zo mogelijke konnaksies te kunnen konstrueren.

De tweede arrestatie-variant, het doorslaan, laten we maar even in het midden.

De derde variant is weer belangrijk. Als de arrestatie van G.

voortkomt uit technies onderzoek, moet er gekonkludeerd worden dat ze bij de voorbereiding van de aanslagen te makkelijk te werk zijn gegaan en verzuimd hebben om sporen weg te werken of te voorkomen. Hetzelfde zou kunnen blijken uit de gevonden materialen en aantekeningen bij G. thuis, mits hij er natuurlijk iets mee te maken heeft en dan nog de vraag of die materialen wel belastend zijn.

Twee adviezen. Naar aanleiding van de arrestatie van Sico in Amsterdam, waarbij o.a. een deel van de originelen van Stille Nacht zou zijn gevonden, werd al geschreven dat het verstandig zou zijn als iedereen regelmatig z'n eigen huis of kamer eens doorzoekt. De inval bij G. onderstreept dat weer eens: **doorzoek je spullen voordat de kit het komt doen.**

En het tweede: bij de huiszoeking werd onder andere een handgeschreven briefje meegenomen met daarop een chemiese formule en enkele namen eronder (Paul, Karel en een onduidelijk geschreven naam Kees of Tjeert?). Niemand weet of het briefje belastend is of kwaad kan. Maar aangezien het handgeschreven was zitten er vermoedelijk wel vingerafdrukken op en dan die namen, tja ...
Big brother is watching.

Mensen die G. willen schrijven, kunnen eventuele brieven of andere zaken voorlopig even via de Zwarte-postbus verzenden. (en kijk even uit wat je schrijft!!) Wij zorgen dan wel dat de post bij hem komt. Als dat lukt want vermoedelijk wordt na vrijdag alle kontakt verboden.

Met enkele **QQ** uit Woensdrecht naar Comiso (kruisrakettenbasis op Sicily) vertrokken om een tijdje in "Ragnatela" **QQ**-kamp te gaan wonen. Omdat mensen van "Vigne Verde" (n ander kamp) het vermoeden hadden dat 't konvooi dat weekend 12=13 dec uit zou rijden besloten we samen te gaan cruisewatchen. Wist dat ik dan opgepakt kon worden, omdat mijn verblijfsvergunning niet meer verlengd wordt en ik voor 8 dec. Italië moest verlaten. De reden waarom is tot nu toe onduidelijk. Gewoon omdat de "autoritã" dat wil, zoals gezegd werd, was voor mij niet acceptabel dus besloot ik te blijven. Werd meteen opgepakt toen we ons voor de poort van de basis installeerden. De nacht op het politiburo doorgebracht en de andere ochtend zou ik met de trein of het vliegtuig over de grens gezet worden. Omdat ze dat op de een of andere manier niet rond kregen werd besloten me diezelfde zat. Ochtend nog voor de rechter te brengen. De advocaat van de vredesbeweging van Comiso waar ik om vroeg konden ze niet bereiken, dus had ik er gewoon géén! Binnen 5 min. besliste de rechter 1 maand gevangenis en 't land uit. Werd meteen naar de gevangenis gebracht. Kon de **QQ** in Comiso niets meer laten weten, die dachten dat ik naar Ned. was. In de gevangenis vroeg ik weer om een adv. maar dat kon niet. Ik mocht 1 telefoontje door hun laten doen. Heb gevraagd of hun 't Ned. consulaat wilden bellen en of 't consulaat aan m'n kinderen wilde laten weten dat ik 13 jan.

pas naar huis kon komen. Dat werd beloofd en ik kwam in een cel terecht. Er zaten nog 7 **QQ**. 'N gedeelte van de dag mochten we bij elkaar op de gang of op de luchtplaats. Heb erg veel geboft dat er een **Q** was, Irene, die Ned. sprak, ze had 'n tijdje in België en Amsterdam gewoond, en 1 vrouw 'n beetje Engels (ik ook een beetje), want niemand daar spreekt iets anders dan Italiaans. Arts, rechter, priester adv., dus mocht (moest) telkens vertalen. Ben in hongerstaking gegaan tot oudejaarsdag, geprobeerd dat via brieven aan fam. en vriendinnen te laten weten om dat de gevangenisdirectie zei dat niemand dat buiten de gevangenis dat te weten zou komen en 't dus voor nop zou zijn. Is inderdaad slecht gelukt maar heb in de gevangenis wel met de **QQ** en de bewaaksters kunnen praten over honger en bewapening. Kersttijd, veel eten enzo, de laagste straf van de **QQ** daar was 2 jaar en 3 maanden, enkele hadden 5 à 6 jaar voor diefstal of overval. De meeste **QQ** kregen (wel op eigen verzoek) ontzettend veel slaappillen zodat ze maar een paar uur van de dag aanspreekbaar waren. Ook hadden er 3 **QQ** 'n proces gehad in 't begin van hun straf wegens belediging van 'n bewaakster. Daar kregen ze dan 4 à 6 maanden gevangenisstraf extra voor. Moet je voorstellen: je zegt iets verkeerd of je wordt een keer goed kwaad om iets onredelijks en je krijgt er weer 'n paar maanden bij! Kon daar wel papier en postzegels kopen, maar 't duurde bijna 2 weken voor ik 't

ook had. De laatste 2 weken veel post gehad en een brief van Emmie met borduurgaren dus toen heb ik m'n kleren versierd met **QQ**-en vredestekens (ook van andere **QQ**). Ben onder zware begeleiding van Sicily naar Rome gevlogen. Toen ik in 't vliegtuig naar de W.C. moest liep een vrouw met me mee en hield haar voet tussen de w.c.-deur, en toen we in Rome van de vliegtuigtrap kwamen stond een politiewagen voor me klaar en 'n militair met een uzi of zoiets liep in de luchthaven achter me en 2 naast me. Had een jasje aan dat volgeborduurd was over kruisraketten, Comiso, Woensdrecht, dus misschien begrepen de mensen die me aangaapten er iets van. Op de trap van het vliegtuig van Rome naar Ned. kreeg ik m'n paspoort terug en kon zonder begeleiding verder. 's Morgens waren er mensen uit Eindhoven naar Schiphol gegaan om me af te halen, maar om 12 uur werd op Schiphol gezegd dat wegens 't slechte weer er géén toestellen uit Italië meer aankwamen, dus zijn hun weer naar huis gegaan. 'n Halfuur later ben ik geland en was er dus helaas niemand. Ben met de trein naar huis gegaan en thuis heel warm ontvangen en geknuffeld. Wil iedereen heel erg bedanken voor de post, dat is echt te gek als je zover weg zit en je krijgt dan post van mensen die je niet kent maar 't gehoord hebben op een vredesdemonstratie ofzo. Allemaal ook nog een heel gelukkig, gezond, vrij en strijdbaar 1987...

Mariëtte.

DE BUNKER

Op 3 december wordt de bunker aan de kooiweg 's nachts ontruimd. Het blijkt geen gewone ontruiming te zijn.

De omgeving wordt af gezet en er wordt begonnen met het platmaken van het terrein. De moestuin wordt vernield, de geplante vruchtbomen eruit gehaald en het slaapbosje gerooid en ontworteld. Het is de aarde die huilt. De bunker wordt met een grote kogel in stukjes geslagen. Dat kost een hoop moeite want eerder was de bunker al eens volgestort met beton. Nadat de bunker weggeslagen is wordt het terrein geëgaliseerd en daarna werden er grasplaggen opgelegd, en bij het naastliggende weiland getrokken. Een verschil met het omliggende terrein is

niet meer te zien en het is nauwelijks voor te stellen dat op die plek 2½ jaar mensen gewoond hebben. De burgemeester zei tijdens een raadsvergadering dat de bunker al jaren een doorn in het oog was en dat ie uit esthetische overwegingen weggehaald was. Waarop iemand van het VAK zei dat als de burgemeester tegen bunkers is, waarom hij dan niet aan de 1^e maandag blokkades meedoet. Want: aan de andere kant van de Kooiweg worden de bunkers voor de kruisraketten gebouwd. Het is niet alleen dat de aanwezigheid van vredesactivisten zo veel mogelijk bemoeilijkt moet worden; het mag vooral niet zichtbaar zijn vanaf de weg en elke herinnering aan die aanwezigheid moet uitgewist worden.

HET HEK

Iedere 20m een lamp
Iedere 30m een televisieoog

Gaatjes zo groot als een keukenmuis in het hek

Iedere 11cm een trillingsensor

Eddie uit: VAKwintemeuws.

Daarachter?: nog een hek
Wie sluit wie nu op?

DE ZWARTE 7

Robert-Jan.

RASCISME EN MILITARISME van de draak met de vele koppen.

Vers van de pers een boekje geschreven door twee VVDM-leden (vereniging van de Bond Voor Dienstplichtige Militairen) die ook actief zijn in de REBEL legergroep (voortzetting van de Bond Voor Dienstplichtigen). "Racisme en militarisme, zwarte soldaten in blanke legers". Het boekje is geschreven door Ron Blom en Leo de Kleyn, en is een gezamenlijke uitgave van de legergroep van jongerenorganisatie REBEL en het Kronstadt Kollektief. Het boekje start vanuit de konstatering dat ook in het Nederlandse leger steeds meer sprake is van instroom van migranten. Oorspronkelijk Surinamers, Antillianen enz., zowel dienstplichtigen als beroeps.

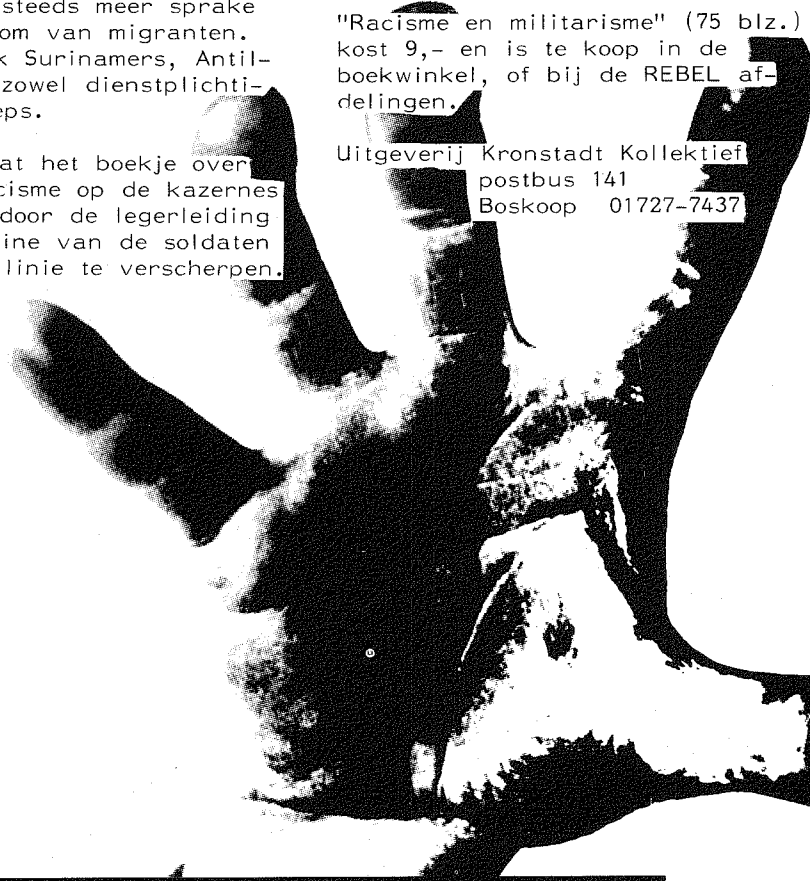
Daarnaast gaat het boekje over toenemend racisme op de kazernes aangegrepen door de legerleiding om de discipline van de soldaten over de hele linie te verscherpen.

Een boek over twee facetten van de draak met de vele koppen. Racisme en militarisme als onderdeel van het kapitalistische uitbuitingssysteem. Aan de hand van een schets van zwarte soldaten in de legers van de Verenigde Staten, Zuid-Afrika en Nederland geeft het boekje een aanzet tot een analyse van de samenhang tussen racisme en militarisme.

Met konklusies voor de taken van de anti-militaristische beweging, de soldatenbeweging en anti-racisten.

"Racisme en militarisme" (75 blz.) kost 9,- en is te koop in de boekwinkel, of bij de REBEL afdelingen.

Uitgeverij Kronstadt Kollektief
postbus 141
Boskoop 01727-7437

BAJESLIJST VAN POLITIEKE DIENSTWEIGERAARS 29-01-1987

Ron Zantvoort (27 april '87)
p/a HvB 2 Hamenjansweg 4
Haarlem

Marco Grünbauer (7 mei '87)
p/a HvB De weg, HJE Wenkenbachweg 48
Amsterdam

Etwin van Kringen (1 juli '87)
p/a HvB Bergerhout Geestersingel 15
Alkmaar

Tim Bloemink (22 juli '87)
p/a HvB 1 Marktstraat 7
Almelo

Rik van Laar (augustus '87)
p/a HvB 2 Hamenjansweg 4
Haarlem

Eddie van Laar (9 september '87)
p/a HvB 1 De Vest, Oostvest 22.
Haarlem

De data achter de namen zijn nog steeds niet de verjaardagen, maar de data wanneer ze de 'vrije' maatschappij in worden gestuurd. En post is een enorme opkikker daarbinnen, dus als je hen wilt steunen kun je hen een kaartje of een brief sturen. En als je die brief stuurt, doe er dan alsjeblieft een postzegel bij, dan kunnen zij, als zij dat willen, terug schrijven.

groetjes van het AMB
totaalweigerspreekuur
donderdag 12.00-16.00 uur
Pontanusstraat 20-22
080-231708
Nijmegen

SOWETO DEMO

juni 1986

Tijdens de Soweto-demo van juni vorig jaar zijn een aantal mensen opgepakt, waarvan er afgelopen maandag zes moesten voorkomen voor de politierechter. Dat de straffen van tevoren vastlagen werd al snel duidelijk. De rechter prees voortdurend de stillen die verklaringen tegen ons hadden afgelegd. Ze was zo overtuigd van de oprechtheid en de capaciteiten van deze stillen -ze hadden ten slotte al jaren ervaring- dat ze het nauwelijks de moeite waard vond om de pleidooien van de advocaten aan te horen. Voor de vorm trok ze zich even terug om wat straffen uit haar neus te peuteren: twee arresto's kregen 30 dagen waarvan 20 voorwaardelijk, een kreeg 40 dagen/ 20 voorwaardelijk; alle drie voor het gooien van stene en/of rook en/of verf. Een andere arresto mocht drie weken voorwaardelijk in ontvangst nemen voor het schoppen tegen een hondwagen, en de laatste kreeg 10 weken- 4 voorwaardelijk. Eén of twee gaan in hoger beroep. Ten slotte vroeg mevr. de rechter ons of we wel eens in Zuid Afrika geweest waren...

Maar niet getreurd, na afloop ging de stoet richting Zuid-Afrikaanse ambassade om daar wat zwarte poppen tegen het hek te plaatsen. Een telefoontje naar de pers was voldoende voor een foto op de voorpagina en een hele hoop zenuwachtige Haagse katten, die ook nog ruzie gingen staan maken met de wijkagent. We lieten ze maar ruzieënd achter... een veroordeelde

ZUID-AFRIKA REIZEN

InterTop travel b.v.

Oosteinde 87
2271 ED Voorburg / Holland
Tel. 070 - 86 42 86 / 86 41 07
Telefax: 32305

november 1986

DE ZUID-AFRIKA SPECIALIST

NIJWSBRIEF

TARIEVEN VANAF AMSTERDAM NAAR JOHANNESBURG

Beste Zwarte,

Regelmatig krijg ik van dit soort epistels in de brievenbus. Niets over onrust, geweld en onderdrukking. Welnee: De rand is zo laag: Zuid-Afrika goedkoper dan ooit.

Door een telefoontje kom je ook al in het bezit van een prijslijst met Zuid-Afrikaanse wijnen (10% korting).

Wat mij vooral opvalt zijn de maatschappijen die ons naar dit zonnige zuiden moeten vliegen: KLM, Air Portugal en SABENA.

Zuid-Afrika lijkt mij geen aange-naam land om te vertoeven, hoe laag de rand ook is, zolang Bontha en co aldaar de touwtjes in handen hebben. Maar misschien is het reisburo of de vliegtuigmaatschappij een bezoekje waard?

een leester

Overst.	Brussel
SABENA	
woens./zaterdag	
dond./zondag	
	f 1.815,-
	f 1.980,-
	f 2.200,-

rdag vanaf Luxemburg
ag vanaf Johannesburg
1.700,-

	f 1.870,-
	f 1.870,-
	f 1.870,-
	f 1.870,-
	f 1.700,-
	f 1.870,-

arbasis vanaf f 1.800,-

LUXAVIA

f 1.340,-

ca. f 1.490,-

f 1.750,-

laagseizoen
oktober/november
tussenseizoen
februari tot mei
hoogseizoen
juni/juli/aug/sept/december

ZUID-AFRIKA GOEDKOPER DAN OOI!

INTERTOP TRAVEL is niet voor niets het reisburo in Nederland met het grootste aantal passagiers naar Zuidelijk Afrika.

Onze kennis omtrent dit prachtige land met haar unieke toeristische mogelijkheden stellen wij graag tot Uw beschikking. De huidige lage koers van de Z-Afrikaanse Rand maakt zo'n reis op dit moment zeer betaalbaar. Wij stellen in overleg met U gaarne een individueel gerichte reis samen eventueel in combinatie met Uw familie of vrienden bezoek.

Al vanaf f 1.700,- afhankelijk van het seizoen, heeft U een retourticket naar Johannesburg. En voor slechts f 485,- kunt U maar liefst 5 trajecten binnen Zuid-Afrika vliegen. Bovendien heeft U, als U met de SAL vliegt, recht op extra kortingen in de Southern Sun, Holiday Inn en Protea hotels.

En als U er toch bent, waarom niet een paar dagen of een week op een volledig verzorgde rondreis? We geven U een paar voorbeelden:

- 3-daagse rondreis naar het KRUGERPARK per luxe touringcar incl. maaltijden en accommodatie per persoon f 300,- (vanaf Johannesburg)
- 4-daagse safari naar het Kruger wildpark per persoon vanaf f 480,- (vanaf Johannesburg)
- 3-daagse TUINROUTE tour van Kaapstad naar Port Elizabeth via Oudtshoorn en Plettenberg Baai f 435,- per persoon
- 6-daagse reis van Johannesburg via wildparken naar Durban f 770,- per persoon

ALLES GEHEEL VERZORGD

Dagexcursies vanuit Johannesburg naar Pretoria en de Heia Safari Ranch f 70,- incl. lunch, naar het goudmijnmuseum Gold Reef City f 25,- of een 2-daags bezoek aan Sun City f 105,- per persoon, incl. vervoer en accommodatie.

Behalve goedkope binnenlandse tarieven van SAL, met extra korting voor 60-plussers, bestaat er voor buitenlandse bezoekers 40% korting op de meeste treintreizen.

Bij een langer verblijf in Zuid-Afrika is het momenteel heel interessant op de "shoppingtour" te gaan, waarbij de aanschaf van sportattributen, kleding, een bezoek aan de tandarts, zeer de moeite waard is.

Wij noemen nog wat accommodatie-prijzen:

3-sterrenhotel, per persoon	vanaf f 42,- incl. ontbijt
4-sterrenhotel, per persoon	vanaf f 46,- incl. ontbijt
Maaltijden: 3-gangen diner	vanaf f 25,-
Engels ontbijt	vanaf f 10,-
Wijn bij Uw diner	vanaf f 8,- per fles

WAT DENKT U VAN OVERWINTEREN? i.v.m. de lage Rand aantrekkelijker dan ooit!

Wij beschikken over de nieuwste informatie over auto- en camperhuur, tours door geheel Zuid-Afrika / Namibië / Botswana / Zimbabwe.

INTERTOP TRAVEL kan U een tweetal aantrekkelijke rondreizen door Zuid-Afrika aanbieden die qua opzet en prijs in Nederland uniek zijn.

Een 22-daagse RONDREIS met bezoek aan Johannesburg, Pretoria, Kurgerpark, Hluhluwe, Durban, Transkei, Tuinroute, Oudtshoorn, Kaapstad terug naar Johannesburg kunnen wij U aanbieden op dit moment rond de f 4.800,- in 3-sterrenhotel.

Een 24-daagse rondreis waarbij gelogeerd in 5-sterren hotels volgens bovengenoemd programma met als extra SABI SABI lodge kunnen wij aanbieden voor ± f 5.500,-.

Inbegrepen in deze rondreizen: vliegticket Amsterdam - Johannesburg retour per SAL, verblijf in genoemde hotels op basis van kamer/bad/ontbijt in de grote steden en alle maaltijden gedurende de tours, vervoer in luxe touringcars begeleid door gidsen.

Een uitgebreide brochure over deze twee reizen zullen wij U graag toezenden.

Zuid-Afrikaanse wijnen

Indien U geïnteresseerd bent in de aanschaf van dozen Zuid-Afrikaanse wijn, één telefoontje en wij sturen U een prijslijst (10% korting!).

BREEKMANCIPIATIE !

Schrijfster van "wanneer gaan mannen rokken dragen?" (zwarte 68) komt tot de konklusie dat het binnen "de beweging" treurig gesteld is met de man-vrouw verhouding.

Reactie daarop in zwarte 69 deed mij brakend naar pen en papier grijpen:

Schrijver (vast geen "ster") stelt dat mannen "vrouwelijker" moeten worden, "toon je vrouwelijke eigenschappen", Braak!

"Vrouwelijkheid/vrouwelijke eigenschappen" is iets dat de vrouwen eeuwenlang hebben moeten waarmaken om in aanmerking te mogen komen voor bescherming (niet te worden verkracht) voor riddersheid of beleefdheid. Tegelijkertijd is "vrouwelijkheid" een begrip dat vrouwen tot volmaakte slachtoffers van (sexuele) agressie maakt.

Vrouwelijkheid: schoenen dragen, die het moeilijk maken om hard te lopen, rokken die de bewegingsvrijheid belemmeren en ondergoed dat de bloedcirculatie belemmert. Het kan dan ook denk ik nauwelijks toeval zijn, dat de kleding die door mannen als het meest flatteus voor "de vrouw" wordt beschouwd het haar juist moeilijk maakt zich tegen (sexuele) agressie te verweren. Laat dat "fleurige rokje" van je

vriendin dus maar in de kast hangen!

Vrouwen leren al eeuwen lang van hun moeders dat ze "anders" zijn, dat haar gedrag "aangepast" moet zijn, dat ze "vrouwelijk" moet zijn, inschikkelijk, onderdanig. Vrouwen leren dus niet om met hun eigen gevoelens om te gaan en om vandaar uit te handelen. Het negeren van "eigen gevoelens heeft een angstige, passieve houding tot gevolg. De meeste vrouwen leven dan ook uit gewoonte in een depressieve houding: de dagelijkse angst om gekonfronteerd te worden met allerlei vormen van pressie en de daarmee gepaard gaande inbreuk op haar zelfbeschikkingsrecht (incl. sexueel). Binnen "de beweging" wordt daar, behalve braakstukjes over "fleurige rokjes", zo weinig over gesproken en geschreven, dat je haast zou gaan geloven dat hier ook sprake is van een "mannenmaatschappij". Dacht schrijver van het "fleurige rokje" stukje nu echt dat ik mijn strukuele angst voor mannenonderdrukking kwijt zou raken op het moment dat mannen rokken gaan dragen?

Leuk, gaan we man/vrouw rollen ruilen: Doe jij een rok aan en verzorg jij mij en de kinderen,

dan zal ik je beschermen (en natuurlijk bezitten!)

We denken in "de beweging" wel dat we het allemaal zo anders en beter doen, maar het zijn uitsluitend de spelregels die verandert zijn:

Wel monogame verhoudingen, maar "we laten elkaar vrij, we bezitten elkaar niet!". Het is dan ook niet verwonderlijk dat vrouwen die bewust gekozen hebben voor een ongebonden, polygame manier van leven als bedreigend worden ervaren, zowel door mannen als door vrouwen uit "de beweging". Ook de taalregels zijn aangepast, klinkt ludiek:

Krakerster door mede krakerster verkracht!

Stuivertje wisselen noch verstoptje spelen dragen bij aan de verandering van de man-vrouw verhouding. Mannen en vrouwen zullen hun aangeleerde gedragspatronen en houdingen drasties moeten analyseren en veranderen, een "eigen" gevoelspakket ontwikkelen, los van het geslachtsdelen-denken en de daarbij behorende normen (zoals "fleurige rokjes").

Korrespondente
Weststellingwerf

DE ZWARTE 9

vrouwen voor vrede over het

Een nieuw stralingsbesluit

Op 4 februari 1987 heeft de vaste kamerkommissie voor milieubeheer van gedachten gewisseld met de minister van volkshuisvesting, ruimtelijke ordening en milieu over het nieuwe besluit stralenbescherming kernenergiewet. Dit besluit is 22 september 1986 gepubliceerd in de staatscourant. Alvorens publicatie is het besluit ter beoordeling voorgelegd aan de gezondheidsraad. In eerste instantie stond zij nogal kritisch tegenover het besluit, maar draaide daar uiteindelijk in bij. Een minderheidsnota van C. Nooteboom, die felle kritiek leverde, werd genegeerd.

Philips had het besluit al een jaar op tafel liggen toen leden van de vaste kamerkommissie het na veel vragen pas onder ogen kregen.

Vanuit de samenleving is er erg veel kritiek op het nieuwe besluit gekomen, zoals van Natuur en Milieu, Vrouwen voor Vrede, de Raad van Kerken, Humanistisch Vredes Beraad.

En ook de leden van de vaste kamerkommissie schijnen nogal wat kritiek te hebben, die zij via een aantal schriftelijke vragen aan dhr. Nijpels voorleggen.

Onze kritiek komt op het volgende neer:

1. Het besluit is onleesbaar voor niet deskundigen en we mogen gevoelig aannemen, dat de leden van de vaste kamerkommissie voor milieubeheer geen stralingsdeskundigen zijn.

De ingewikkeldheid van de tekst werkt misleidend. Opzet? Wij wensen dat het besluit stralenbe-

scherming wordt vertaald in begrijpelijk nederlands door onafhankelijke deskundigen.

2. Het ICRP noch Euratom zijn onafhankelijk.

In het besluit houdt men zich aan de Europese richtlijnen, door het Euratom vastgesteld n.a.v. de verouderde richtlijnen van het ICRP. Euratom houdt zich bezig met de Europese kernenergie en heeft belangen aldaar; het ICRP is de internationale commissie voor radiologische bescherming. Deze commissie telt 8 leden, die elkaar voordragen en aanstellen en die allen fikse belangen vertegenwoordigen binnen de kernenergiewereld. Het ICRP kwam eind zeventiger jaren al tot de konklusie dat de toen geldende normen uit 1950 bijstelling behoeften. Radioactieve straling bleek aanzienlijk gevaarlijker dan voorheen werd aangenomen. Desondanks bleef Euratom de verouderde normen hanteren. Deze zelfde normen worden nu als uitgangspunt genomen voor het nieuwe besluit. Zowel het ICRP als de Euratom zijn belangenorganisaties en als zodanig ongeloofwaardig.

Rosalie Bertell, internationaal stralingsdeskundige, ook bekend om haar boek "No immediate danger: Prognosis for a Radioactive earth", zou het liefst de internationale gezondheid helemaal niet toevertrouwd zien aan wetenschappers van het ICRP: "...Een organisatie waarvan alle leden hun geld verdienen met radioactiviteit kan natuurlijk nooit het belang van de bevolking vertegenwoordigen."

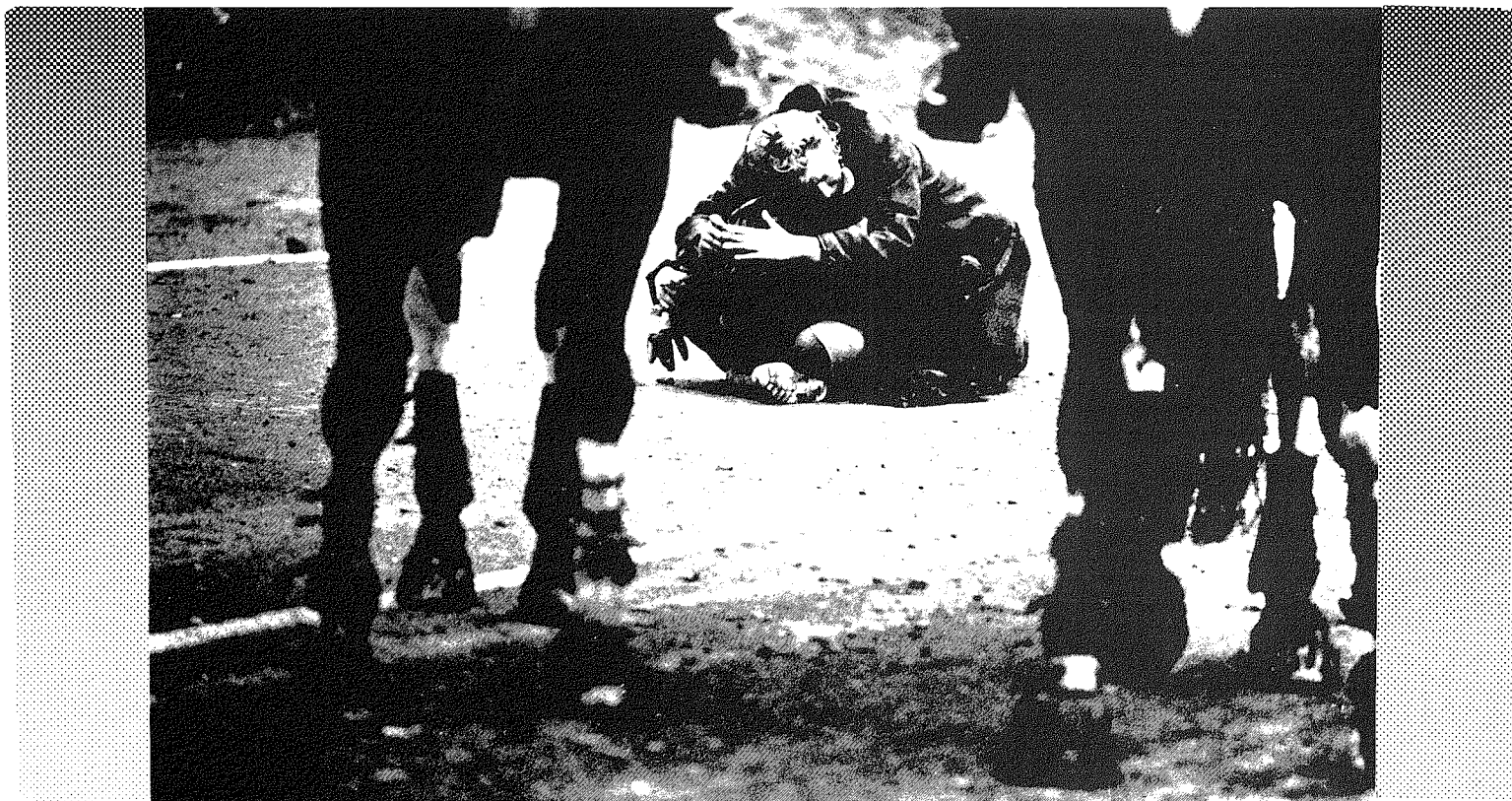

3. Veiligheidsnormen gelden in het besluit alleen voor 'beheersbare straling.'

In de kernenergiewet en in het besluit wordt de illusie gewekt dat er veiligheidsnormen bepaald kunnen worden. Men suggereert dat, zolang wij onder de veiligheidsnormen blijven, er geen gevaar is. We hebben echter te maken met stoffen waarvan de radioactiviteit een halfwaardetijd heeft die varieert van 8 dagen (jodium 131) tot 24.000 jaar (Plutonium 239). Halfwaardetijd is de helft van de tijd die een radioactieve stof nodig heeft om zich te neutraliseren.

Volgens ons bestaat er geen veilige normen als het om radioactiviteit gaat. Bovendien is het onzin straling 'beheersbaar' te noemen, zoals dit gedaan wordt bij radioactieve lozing uit kerncentrales of radioactiviteit in voedsel en bouwmaterialen. De normen gelden niet voor achtergrondstraling (de al op aarde en in de lucht aanwezige radioactiviteit) die voortdurend toeneemt door bv. atoomproeven, noch voor medische bestraling en rampensituaties.

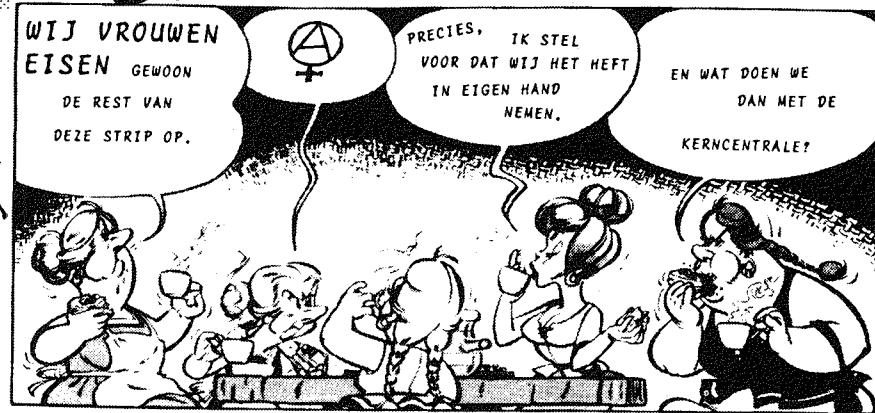
Dit kan betekenen dat bedrijven een te hoge dosis uitgestoten radioactiviteit gemakkelijk op rekening kunnen gaan schrijven van de 'achtergrondstraling'. Hier kan toch niet meer van beheersbaarheid gesproken worden? Wie zou wat nog kunnen beheersen?

nieuwe stralingsbesluit

4. De veiligheidsnorm van 0,5 rem is een misleiding.

De te hoge norm van 0,5 rem (het ICRP heeft het naar 0,1 rem teruggedraaid en zij is al niet onafhankelijk) is over het hele lichaam hetzelfde gebleven. Echter voor een groot aantal afzonderlijke organen golden voorheen lagere doses. Radioactieve stoffen hopen zich op in organen. Tritium b.v. concentreert zich in de testikels en kan het nageslacht misvormen. De toegestane dosis voor geslachtsdelen wordt met het nieuwe besluit feitelijk 4 maal hoger. Het beenmerg wordt aangetast door Strontium 90. De norm van 0,5 rem betekent voor beenmerg een 8 maal hogere dosering! De verhoging ontstaat doordat men de ingenomen dosis niet meer per orgaan bekijkt, dat dan al aan haar norm zit, maar uitspreidt over het hele lichaam en dan kan het maximum 4 tot 8 maal hoger uitkomen. Zo kan je onder het mom van niet verhogen de zaak aardig opschroeven. Bovendien: bij het vaststellen van de norm van 0,5 rem is uitgegaan van een gezonde-niet zo grote-androgyne (tweeslachtig) mens van + 40 jaar, met één borst, één eileider en één testikel en met een kinderverwachting van 0,4. Bent u ze al tegengekomen?

gebracht naar 0,1 rem. Zij vindt dat het maximum voor de bevolking. In het persbericht naar aanleiding van het besluit stralingsbescherming kernenergiewet staat, dat het beleid erop gericht zal blijven de nieuwe limiet slechts toe te staan voor enkele jaren. Hieruit blijkt ondermeer, dat de 'deskundigen' het erover eens zijn dat 0,5 rem te hoog is. Wie gelooft in ernst dat over 2 jaar de norm van 0,5 rem teruggebracht wordt, zelfs nog kán worden naar 0,1 rem? De dosis die je je levenlang maximaal per jaar 'mag' oplopen?

5. Het ALARA-principe is als uitgangspunt genomen.

In het voorgenoemde persbericht staat:... om de stralingsbelasting van de bevolking te beperken, hanteert de overheid namelijk het zogenaamde ALARA-principe. Dit

wil zeggen dat zij streeft naar een stralingsdosis, die, rekening houdend met economische en sociale factoren, zo laag is als redelijkerwijs mogelijk (As low as reasonably achievable). Het is ons duidelijk dat puur economische belangen een overheer-

6. Het besluit en de samenleving.

Een kleine groep 'deskundigen' uit de gezondheidsraad bagatelliseert in dit besluit de stralingsgevaaren om economische belangen veilig te stellen. Een zeer kritisch minderheidsadvies van C. Nootboom, expertlid, thans ex-lid! van de gezondheidsraad, werd genegeerd. Zoals gebruikelijk telt een minderheid niet in onze 'democratie!' In een interview van Els de Groen met L.Ginjaar, oud minister van volksgezondheid en milieuhygiene en nu voorzitter van de gezondheidsraad, zegt laatstgenoemde: "De gezondheidsraad heeft advies gegeven, maar het is niet aan ons maatschappelijke afweging te maken Dit moet de samenleving doen." Tegelijkertijd trekt hij, in datzelfde interview, in twijfel of de samenleving, u en ik dus, daar al aan toe is. Dan maar beslissen voor 'onrijpe' mensen? Of deze mensen eerst 'rijp' maken en wachten tot die discussie wel gevoerd kan worden?

De vaste kamerkommissie voor milieubeheer is gekonfronteerd met: de uitkomst van de Brede Maatschappelijke Discussie; de vele kritiek vanuit de maatschappij; een lawine van actie-reacties van vele vrouwen van Vrouwen voor Vrede en vele andere groeperingen. Laten we hopen dat zij de gedachtenwisseling met de minister nog zal benutten om op het nippertje dit levensgevaarlijke besluit tegen te houden.

Vrouwen voor Vrede | Amsterdam.

Het enig aanvaardbare ware geweest de meest kwetsbare, nl. de ongeboren en kleine kinderen als uitgangspunt te nemen. Door de risico's voor de afzonderlijke organen en de kwetsbare groepen niet meer te noemen, wordt 0,5 rem ten onrechte als veilig gesuggereerd. En de veiligheidsnorm is bedoeld voor 2 jaar. In de toelichting bij de wetstekst wordt erkend dat het ICRP haar eigen norm terug heeft

sende rol spelen. Het komt er op neer, dat de stralingsbelasting van de bevolking verhoogd wordt, zodat er in feiten minder kosten gemaakt behoeven te worden voor beveiliging van kerncentrales en voor het opruimen van radioactieve vervuiling. Zo wordt er na de Brede Maatschappelijke Discussie en Tsjernobyl weer de schijn van zorgvuldigheid gewekt, terwijl er in wezen ruimte voor de atoomlobby wordt gecreëerd, die er graag een paar kerncentrales bij wenst.

CARI COMPAGNI!

In De Zwarte 68 heb je kunnen lezen over de Italiaanse Autonomia Operaia. Dat artikel ging over hun recente acties tegen oa kern-energie en de arrestaties die volgden op de autonome ongeregelheden tijdens de grote vredesdemonstratie in Roma op 25 oktober '86, die georganiseerd was door de hypokriete partij-maffia. Onderstaand stuk is de eerste helft van een stuk dat in de bak is geschreven door één van de arrestanten voor een solidariteitsbijeenkomst voor de gevangenen een paar dagen na hun arrestatie. Het tweede deel van het stuk verschijnt in de volgende Zwarte. Overigens zijn de gevangenen na bijna twee maanden voorarrest vrijgelaten in afwachting van het proces. Eén van de aanklachten luidt nog steeds 'subversieve vereniging met als doel terrorisme'.

Kameraden, vriendinnen en vrienden!

Jullie zijn hier bij elkaar gekomen om ons konkreet jullie solidariteit te tonen en om met hernieuwde kracht door te gaan met de strijd tegen machtsmisbruik. De strijd tegen het onrecht dat de 'partitocrazia' de politieke minderheden aandoet dmv de despotiese wetten die zij naar eigen goeddunken gebruikt, net zoals de adhoc gemaakte noodwetten.

Wij worden beschuldigd van "subversieve vereniging met als doel het omverwerpen van de democratische orde", een tiepese beschuldiging uit het strafrecht uit de fascistiese periode (die in Italië zo'n 20 jaar geduurd heeft, noot van de tiep), die nu aangepast is voor gebruik in noodtoestandswetgeving.

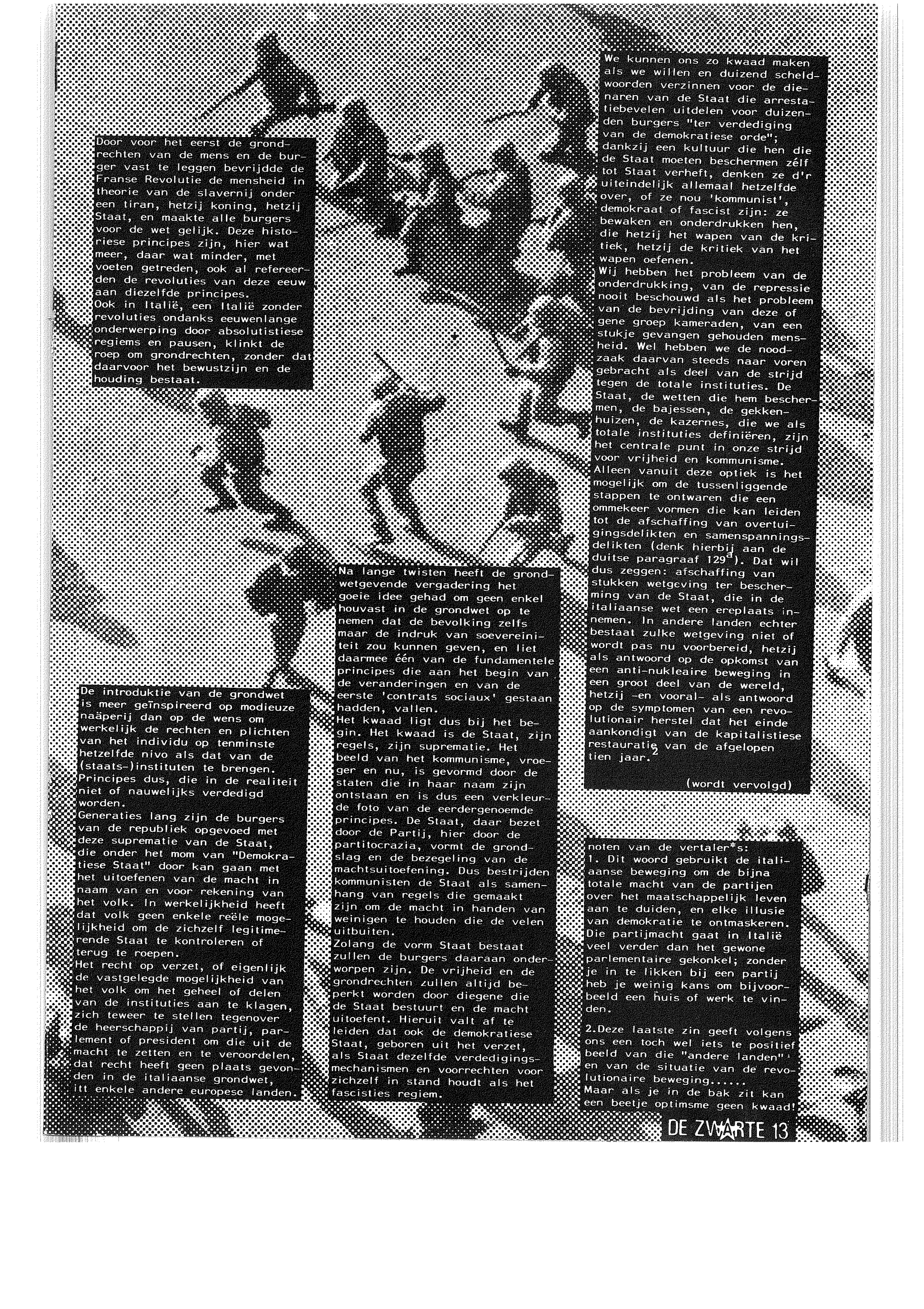
Deze speciale wetten, die zoals velen zeggen vandaag de rechtsstaat verkrachten, waren echter nodig om de macht stevig in de handen van de bourgeoisie te houden, om samen met de medeplichtige vakbonden de arbeiders naar de ondergang te drijven.

Bedenk dat onze aanklachten deel uitmaken van de paragraaf "misdriven tegen de rechtspersoon van de Staat, zowel op nationaal als op internationaal vlak", geïntroduceerd door het fascistiese regiem om de Staat met speciale wetten te beschermen tegen eenieder die hem met woorden of daden bedreigt. Het fascistiese regiem gebruikte deze wetten voor het beroemde proces tegen de kleine kommunistiese partij die werd beschuldigd van "opstand", waarin bekende militanten waanzinnig zware straffen kregen.

Dezelfde wetten werden ook gebruikt om honderden anarchisten, socialisten, kommunisten, kortom subversieven, levenslang achter de tralies te zetten.

De jonge republiek (van net na de oorlog, de tiep), geboren uit het Verzet, kende de vele gebreken die horen bij een amper begonnen vrijwordingsproces. Zo handhaafde ze de bovengenoemde fascistiese wetten. Ook handhaafde ze op het kulturele en politieke vlak de hegemonie van het Instituut Staat, dat "boven de partijen" gekozen wordt, een hegemonie (staatkundige overheersing) die de grondrechten van de burgers overheerst. Zo handhaafde ze letterlijk de wetten over de openbare veiligheid die de politie als beschermer van de Staat uitgebreide bevoegdheden geeft.

Ze gebruikte de verbanning naar een gedwongen verblijfplaats binnen de republiek, zoals de eilanden en afgelegen dorpjes, om subversieven uit hun sociale gemeenschap te verwijderen; een straf die ook nu nog bij duizenden gebruikt wordt "in naam van het Italiaanse volk".

Door voor het eerst de grondrechten van de mens en de burger vast te leggen bevrijdde de Franse Revolutie de mensheid in theorie van de slavernij onder een tiran, hetzij koning, hetzij Staat, en maakte alle burgers voor de wet gelijk. Deze historische principes zijn, hier wat meer, daar wat minder, met voeten getreden, ook al refereerden de revoluties van deze eeuw aan diezelfde principes. Ook in Italië, een Italië zonder revoluties ondanks eeuwenlange onderwerping door absolutistische regimens en pausen, klinkt de roep om grondrechten, zonder dat daarvoor het bewustzijn en de houding bestaat.

We kunnen ons zo kwaad maken als we willen en duizend scheldwoorden verzinnen voor de dienaren van de Staat die arrestatiebevelen uitdelen voor duizenden burgers "ter verdediging van de democratische orde"; dankzij een kultuur die hen die de Staat moeten beschermen zélf tot Staat verheft, denken ze d'r uiteindelijk allemaal hetzelfde over, of ze nou 'kommunist', demokraat of fascist zijn: ze bewaken en onderdrukken hen, die hetzij het wapen van de kritiek, hetzij de kritiek van het wapen oefenen.

Wij hebben het probleem van de onderdrukking, van de repressie nooit beschouwd als het probleem van de bevrijding van deze of gene groep kameraden, van een stukje gevangen gehouden mensheid. Wel hebben we de noodzaak daarvan steeds naar voren gebracht als deel van de strijd tegen de totale instituties. De Staat, de wetten die hem beschermen, de bajessen, de gekkenhuizen, de kazernes, die we als totale instituties definiëren, zijn het centrale punt in onze strijd voor vrijheid en kommunisme. Alleen vanuit deze optiek is het mogelijk om de tussenliggende stappen te ontwaren die een ommekeer vormen die kan leiden tot de afschaffing van overtuigingsdelikten en samenspanningsdelikten (denk hierbij aan de Duitse paragraaf 129^a). Dat wil dus zeggen: afschaffing van stukken wetgeving ter bescherming van de Staat, die in de Italiaanse wet een ereplaats innemen. In andere landen echter bestaat zulke wetgeving niet of wordt pas nu voorbereid, hetzij als antwoord op de opkomst van een anti-nukleaire beweging in een groot deel van de wereld, hetzij -en vooral- als antwoord op de symptomen van een revolutionair herstel dat het einde aankondigt van de kapitalistische restauratie van de afgelopen tien jaar.

(wordt vervolgd)

De introductie van de grondwet is meer geïnspireerd op modieuze naïverij dan op de wens om werkelijk de rechten en plichten van het individu op tenminste hetzelfde nivo als dat van de (staats-)instituties te brengen. Principes dus, die in de realiteit niet of nauwelijks verdedigd worden.

Generaties lang zijn de burgers van de republiek opgevoed met deze suprematie van de Staat, die onder het mom van "Demokratische Staat" door kan gaan met het uitoefenen van de macht in naam van en voor rekening van het volk. In werkelijkheid heeft dat volk geen enkele reële mogelijkheid om de zichzelf legitimerende Staat te controleren of terug te roepen.

Het recht op verzet, of eigenlijk de vastgelegde mogelijkheid van het volk om het geheel of delen van de instituties aan te klagen, zich teweer te stellen tegenover de heerschappij van partij, parlement of president om die uit de macht te zetten en te veroordelen, dat recht heeft geen plaats gevonden in de Italiaanse grondwet, itt enkele andere Europese landen.

Na lange twisten heeft de grondwetgevende vergadering het goede idee gehad om geen enkel houvast in de grondwet op te nemen dat de bevolking zelfs maar de indruk van soevereiniteit zou kunnen geven, en liet daarmee één van de fundamentele principes die aan het begin van de veranderingen en van de eerste 'contrats sociaux' gestaan hadden, vallen.

Het kwaad ligt dus bij het begin. Het kwaad is de Staat, zijn regels, zijn suprematie. Het beeld van het kommunisme, vroeger en nu, is gevormd door de staten die in haar naam zijn ontstaan en is dus een verkleurde foto van de eerdergenoemde principes. De Staat, daar bezet door de Partij, hier door de partitocrazia, vormt de grondslag en de bezegeling van de machtsuitoefening. Dus bestrijden kommunisten de Staat als samenhang van regels die gemaakt zijn om de macht in handen van weinigen te houden die de velen uitbuiten.

Zolang de vorm Staat bestaat zullen de burgers daaraan onderworpen zijn. De vrijheid en de grondrechten zullen altijd beperkt worden door diegene die de Staat bestuurt en de macht uitoefent. Hieruit valt af te leiden dat ook de democratische Staat, geboren uit het verzet, als Staat dezelfde verdedigingsmechanismen en voorrechten voor zichzelf in stand houdt als het fascisties regiem.

noten van de vertaler*s:

1. Dit woord gebruikt de Italiaanse beweging om de bijna totale macht van de partijen over het maatschappelijk leven aan te duiden, en elke illusie van democratie te ontmaskeren. Die partijmacht gaat in Italië veel verder dan het gewone parlementaire gekonkel; zonder je in te likken bij een partij heb je weinig kans om bijvoorbeeld een huis of werk te vinden.

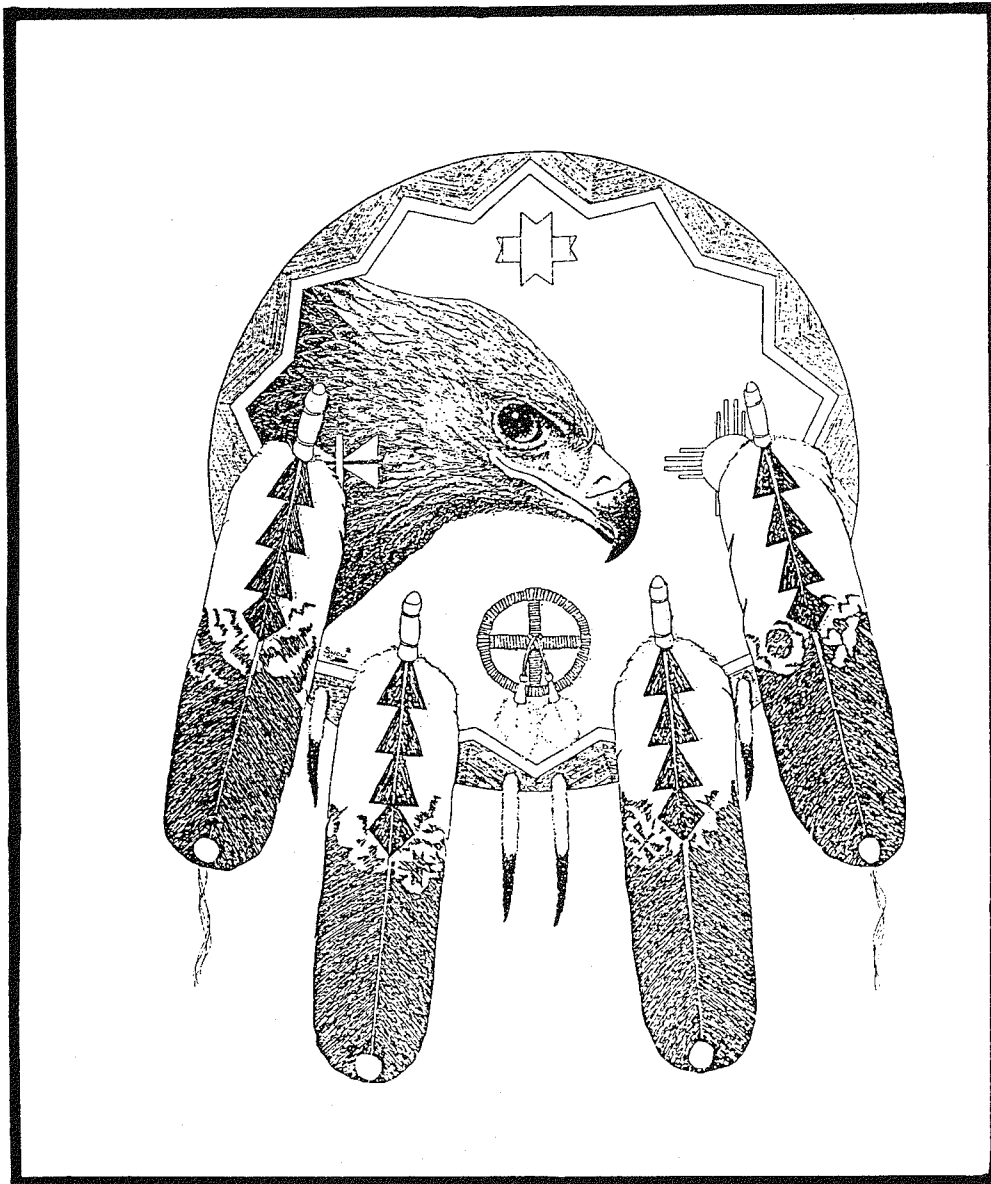
2. Deze laatste zin geeft volgens ons een toch wel iets te positief beeld van die "andere landen" en van de situatie van de revolutionaire beweging..... Maar als je in de bak zit kan een beetje optimisme geen kwaad!

BIG MOUNTAIN AGAIN

In de Zwarte nr. 51 en 56 werd al geschreven over de dreigende deportatie van Hopi en Navajo-indianen in Big Mountain (Arizona). Het gaat hier om een gebied, de zgn. JUA (Joint Use Area - gebied voor gezamenlijk gebruik door Hopi en Navajo), waar veel grondstoffen te vinden zijn, die de grote mijnbouwmaatschappij Peabody wil gaan ontginnen. Om dit voor elkaar te krijgen, moeten de daar levende indianen 'hergevestigd' worden. Bestaande tegenstellingen tussen Hopi en Navajo worden opgeklopt en om dit zogenaamde konflikt op te lossen, moet de JUA opgedeeld worden, vindt de VS-regering. Dit betekent dat ongeveer 100 Hopi en zo'n 10.000 Navajo gedeporteerd moeten worden. Dit zou in juli 1986 gebeuren. Maar door de enorme solidariteit met de indianen en druk op de regering konden ze het toen niet maken. Hoe het er nu voorstaat in Big Mountain lees je hieronder. (Het artikel komt uit Nanai-Notes januari '87.)

Apartheid in Arizona

Binnen de Amerikaanse volksvertegenwoordiging gaan er steeds meer stemmen op om andere wegen te zoeken voor de oplossing van het geschil tussen de stamraden van beide volken. Heel langzaam begint het besef bij de Amerikaanse Congresleden te groeien dat er geen sprake is van een dreigende oorlog of op z'n minst een gewelddadige situatie, tussen de Hopi en Navajo's. Jaren achtereen hebben voorstanders van de officiële splitsing van het gebied voor gezamenlijk gebruik een gewillig oor gevonden bij zowel de nationale en internationale pers, als in Washington. Dit had tot gevolg dat Hervestigingswet PL93-531 zeer gemakkelijk werd aangenomen en door de rechter kon worden bevestigd. Een hervestigingswet die tot gevolg had dat circa 10.000 Navajo's en omstreeks 100 Hopi zich aan de verkeerde kant van de nieuw vastgestelde begrenzing van hun reservaatgebied bevonden. Op 5 en 6 juli 1986 zouden die Indianen die nog niet vertrokken

waren zo nodig met geweld van hun voorvaderlijke grond verwijderd worden. Edoch, noch de Nationale Garde, noch de BIA-politie greep op de cruciale datum in, zodat op dit moment nog altijd zo'n 8000 Navajo's formeel in een gebied wonen dat niet aan hen behoort. De werkelijke reden waarom de V.S. overheid, ondanks barse taal van de heer Reagan ('In een half uur tijd hebben we ze eruit geveegd', en 'Dit wordt geen tweede Wounded Knee'.), de aangenomen wet PL 93-531 niet met geweld ten uitvoer bracht, heeft vermoedelijk twee oorzaken. De eerste oorzaak staat als een paal boven water, daar

hoeft geen twijfel aan te bestaan. De nieuwe behuizingen voor de te deporteren Navajo's waren nog lang niet klaar. Het merendeel van de nieuwe wijkes elders op het grote Navajo Reservaat en in de omringende stadjes als Farmington en Gallup in Nieuw Mexico en Flagstaff, Winslow en Holbrook in Arizona, waren het stadium van de tekentafel nauwelijks gepasseerd. Hieruit kan men concluderen dat de gedwongen verwijdering van de te deporteren Navajo's om praktische redenen uitgesteld werd. De andere oorzaak is moeilijker te bewijzen, maar is niettemin mede een belangrijke reden om de gedwongen depor-

tatie (door de overheid trouwens hardnekkig 'hervestiging' genoemd) uit te stellen. Die oorzaak kan gevonden worden in de manier waarop, ondanks alle tegenkrachten, zoals lummelige journalistieke onbenulverhalen als die van de heer Siebe v.d. Zee in NRC/Handelsblad (je zou van zo'n krant toch betere berichtgeving verwachten) supportgroepen in de V.S. en daarbuiten, het gepresteerd hebben de aandacht te vestigen op het menselijk leed dat deze 'hervestiging' voor de slachtoffers mee zou brengen. Ook de NANAI heeft hierin, evenals de WIP, in Nederland, samen met vele overige steungroepen in Europa, en in nauw overleg met steungroepen in de V.S., haar steentje bijgedragen middels publicaties en protestbrieven.

Dat de brieven-schrijvers, die in de NANAI-notes geplaatste modelbrieven verzonden, allemaal dezelfde nietszeggende antwoorden kregen van ondermeer de United States Information Service in Den Haag, neemt niet weg dat de Amerikaanse overheid zich terdege bewust was van de aandacht die een gedwongen deportatie van 8000 Indianen in de internationale pers tweeweg zou brengen.

Dit alles betekent echter niet dat de wet al in de ijskast is gezet. Vandaar dat pesterijen als het laag over laten vliegen van militaire vliegtuigen over het gebied waar de te hervestigen Indianen verblijven, gewoon doorgang vinden. Omdat de angst van de Indianen nog steeds aanwezig was dat elk moment de Nationale Garde en BIA-politie-eenheden binnen zouden kunnen trekken om Wet PL 93-531 ten uitvoer te brengen, werd de afspraak gemaakt dat er, in het bijzonder in het gebied dat Big Mountain genoemd wordt, geen politiepatrouillering meer plaats zou vinden om de mensen niet ongerust te maken.

In flagrante strijd met deze afspraak werden in augustus van het afgelopen jaar drie politiemensen met een jeep betrappt in het onderhavige gebied. Ze werden door de Indianen gesommeerd te verdwijnen en ter plekke ontwapend. De smoes dat ze per ongeluk verdwaald waren, werd door de bedreigde Indianen niet geslikt. Of dit soort plagerijen georganiseerd gebeurt is onbekend. Feit is echter dat de spanning nog niet verminderd is. Steeds meer senatoren zijn intussen de mening toegedaan dat de wet

volledig ingetrokken moet worden en dat het geen kwestie is de zaak door te laten sudderen in handen van, vooral het nagenoeg geheel ver-Amerikaanse Hopi Stambestuur. Men begint ook in Washington door te krijgen dat het Hopi Stambestuur nu niet bepaald gesteund wordt door de meerderheid van de Hopi-bevolking. Redenen waarom er eindelijk in Washington stemmen opgaan (zoals u in onze NANAI-notes van 1986 hebt kunnen lezen) de kwestie te laten regelen door de 'elders' van beide volken. Met 'elders' wordt hier nadrukkelijk bedoeld de traditionele leiders uit de betreffende streek. Leiders die tot dusver volledig gepasseerd zijn en naar wie geen enkele ambtenaar, volksvertegenwoordiger of Stamraadslid wilde luisteren.

Een groot aantal voorlopige wetsontwerpen om PL 93-531 voor bepaalde tijd te bevriezen is inmiddels ingediend. Het ziet er naar uit dat een soortgelijke tussenwet één dezer dagen aangenomen zal worden.

Daarna kan men dan een methode bedenken, zonder al te veel gezichtsverlies te lijden, om de traditionele leiders een oplossing te laten zoeken. Want laten we wel wezen. Er is dan wel geen onoverkomelijk probleem tussen beide volken, er zijn wel verschillen van mening over het gebruik van het land. Zo menen de Hopi dat al het land in de wijde omgeving, vanaf de Flagstaff Mountains tot aan Canyon de Chelly, en van de Grand Canyon en Monument Valley tot de Painted Desert, het hun beloofde land is en dat anderen die daarop wonen dat doen als gasten in Hopiland.

Veel traditionele Navajo's gaan een eind mee in deze redenering en erkennen de Hopi dan ook als de geestelijke eigenaars van het grootste deel van hun Reservaat. Anderzijds is er het probleem in de manier van leven waarin beide volken verschillen. De Hopi (althans de traditionele meerderheid van dat volk) zijn sinds duizenden jaren landbouwers, terwijl de Navajo's als voormalig jagersvolk, fervente schaapherders zijn.

Met andere woorden: er zullen goede afspraken gemaakt moeten worden tussen beide volken, voorzover ze naast elkaar wonen, die garanties geven aan de Navajo's voor weidegebied en tevens de bescherming inhouden voor de verspreide akkertjes van de Hopi. Al-

leen op die manier kan voorkomen worden dat er tussen enkele families uiteindelijk problemen zullen ontstaan.

Kort en goed komt het hierop neer. De gedwongen deportatie van de betreffende Navajo's is dan in juli van het vorige jaar niet doorgedaan, zolang er geen definitieve intrekking van de Wet PL 93-531 heeft plaatsgevonden blijft een ingrijpen van de Amerikaanse overheid als een Zwaard van Damocles boven de hoofden van de Indianen hangen. Laten we daarom hopen dat stemmen als die van de Democratische afgevaardigde Doug Bosco uit Californië, die in het congres openlijk verklaarde: 'Ik sta volledig achter een intrekking van PL 93-531', overgenomen zullen worden door veel meer afgevaardigden en senatoren. En wel zo spoe-

dig mogelijk! Nog steeds ligt de zaak zo dat de gewraakte wet uitgevoerd moet worden en de bouw van nieuwe huisjes voor de te 'hervestigen' families doorgaat.

Indianen in Hopi- en Navajoland, maar ook Indianen van andere volken maken zich terecht nog steeds ernstige zorgen. Posters verschijnen, uitgegeven door Indiaanse verzetskranten, zoals de Akwesasne Notes, met kreten tegen de 'hervestiging'.

De wereld heeft een bijzonder woord aan de Nederlandse taal ontleend, een woord dat men niet meer kan misverstaan. Vandaar dat artikelen en posters getooid zijn met de kreet 'Apartheid in Arizona', wanneer gedoeld wordt op de dreigende deportaties van circa 8000 Navajo's. We kunnen ons ook niet onttrekken om vergelijkingen te trekken met het verplaatsen van zwarte mensen in Zuid Afrika naar de zogenaamde Thuislanden. Laat Amerika deze schande bespaard worden. Dat is waarop wij samen met 8000 Navajo's hopen. Moge het gezonde verstand in Washington zegevieren.

BIG MOUNTAIN AGAIN

DE ZWARTE 15

DE ZWARTE

KEYZER

Al sinds jaren bevinden zich in de Nederlandse ether tussen de grote zendgiganten en de commerciële radiopiraten, ook piraten van een ander soort, betrokken bij sociaal-maatschappelijke strijd.

Zoals alle verschijnselen binnen de zgn. alternatieve beweging, van kraken tot kernenergie tot kruisraketten, kampen ook de radio's met hoge en lage golven, stormen en windstiltes, zilvervloten en scheurbuik. Maar steeds weer steken nieuwe mensen met nieuwe ideeën er energie in om ook op mediagebied een alternatief te kunnen bieden voor de gevestigde orde.

Dit verhaal gaat ook op voor de Amsterdamse radiopiraat de Vrije Keyzer. Na een al rijke geschiedenis, teruggaande tot het roemruchte kraakpand de Grote Keyzer, trad er eind 1986 weer een verandering op: een aantal mensen, voor het grootste deel verbonden met de kraakbeweging, vormden een aantal groepjes om elke week de woensdagavond en donderdagavond te vullen op de 95.5 FM.

Het doel?

Om vanuit een links-kritiese gezichtshoek, maar wel onafhankelijk van partijen en vakbonden en andere organisaties, te informeren over en te stimuleren, bekritisieren en bediskussiëren van allerlei politieke en kulturele onderwerpen. Zo kun je op de tweewekelijkse, woensdagavond uitzendende groep de Zwarte Keyzer programma's horen over betaalstaken, buurt- en axiegroepen enz., en uitzendingen van de vrouwengroep de keizer-snede en van ATAK (Axie Tegen Anti-Kraakwet) over de strijd tegen de Leegstandswet. En elke donderdagavond verzorgt Radio Aktief programma's over het wel en wee van de axiebeweging.

Wij van de Zwarte Keyzer voelen ons sterk betrokken bij de kraakbeweging maar willen onze gezichtshoek niet daartoe beperken. Ons ideaal is een radio te maken over allerlei groepen die de strijd met de maatschappelijke orde aangaan en hun eigen alternatief proberen te verwezelijken. Ook willen we proberen we informatie uit te wisselen met alternatieve bladen en radio's in het land. Daarom stellen we onze programma's tegen kostprijs ter beschikking (informatie via postbusnummer verkrijgbaar). Radio is een machig communicatiemiddel en de ether ligt open. Waarom zouden we onze kans op dit gebied niet grijpen?

De Vrije Keyzer zondt elke woensdag- en donderdagavond uit op de 95.5 FM van 7 tot 1/2 10. De Zwarte Keyzer komt eens in de twee weken met een programma op woensdag. In februari valt dat op de 4e en de 18e. De Vrije Keyzer is bereikbaar via postbus 15608, 1001 NC Amsterdam.

RADIO FARABUNDO

Op 22 januari vierde Radio Farabundo Marti het feit dat ze al 5 jaar bezig is met het doorbreken van de desinformatiecirkel die de noordamerikaanse en de opeenvolgende salvadoriaanse regeringen rond El Salvador gelegd hebben.

Radio Farabundo Marti is één van de 2 radiozenders van het FMLN; Radio Venceremos vierde in januari haar 6-jarig bestaan.

Om deze 5 jaren van uitzendingen te vieren wil Radio Farabundo Marti u iets van de realiteit waarin de companeros van de radio leven laten meemaken dmv een verslag van een willekeurige dag. Dit om u een idee te geven van de moed en vastbeslotenheid waarmee onze companeros de uitzendingen van dit signaal van onze opstandigheid mogelijk maken. 1987 zal een zwaar jaar worden, maar ook een goed jaar. De salvadoriaanse strijd zal verder uitgroeien, terwijl de USA-interventie in El Salvador de nationale crisis en de oorlog in dit land zal vergroten. Maar 1987 zal ook worden gekenmerkt door door de versterking van de banden tussen FMLN-radio's en de internationale solidariteit.

EEN DAG MET DE COMPANEROS EN COMPANERAS VAN RADIO FARABUNDO MARTI

"Opstaan! Opstaan!"

Het is 5 uur 's ochtends: "oefeningen".

We staan op. Enkelen moesten tot laat doorwerken vorige nacht en houden hun dekens nog stevig vast, maar Rigo de kampchef (en voorheen een arbeider in de metaalindustrie) houdt vol en het lukt hem om iedereen bijeen te krijgen. Zelfs de meest slaperigen worden snel warm door de oefeningen die Rigo ons laat doen. We proberen ook enkele infanterie-oefeningen om voorbereid te zijn op een eventuele aanval van legertroepen.

We zingen een strijdlid als eerbetoon aan de vlag. Pedro, het hoofd van de radio spreekt ons toe over de algemene situatie waarin we ons bevinden; waarschijnlijk zullen de regeringstroepen een nieuwe aanval doen in dit gebied, dus we moeten klaar staan.

Maar dat is niets nieuws, want we zijn er aan gewend elke dag slechts het minimaal benodigde bij ons te hebben in onze rugzakken. Naast persoonlijke dingen draagt iedereen ook een deel van de werkuitrusting. De companeros van de produktie en het uitzenden dragen kassettes, mixers, tape-recorders en microfoons; de informatieverzamelers dragen tape-recorders en radios; diegenen die redigeren

nemen soms hun schrijfmachines mee en de kokkinnen de potten en de pannen; etc.

Op het moment dat we gereed staan

om naar een ander kamp te gaan om zo de aanval van het leger te ontlopen, scheidt zich een groep van uitgekozen companeros af om samen met de guerillas van het FMLN een vuurlinie te vormen. Zo kunnen de mensen die de radio-uitzendingen verzorgen veilig wegkomen en tevens zullen hun companeros vanaf de vuurlinie verslag doen van de strijd daar.

Het is ondertussen 6 uur geworden. De companeros die informatie produceren gaan beginnen om interessant nieuws te beluisteren en te noteren van plaatselijke en internationale radiostations. Diegenen die het zullen uitzenden smeren hun keel met een kop koffie die Chavelita, een oude strijdster uit dit gebied (chalatenango), maakte. "krulletjes-kussen-prikster" Luison maalt de mais, waarmee Esmeralda, de jongste onder ons, tortillas gaat maken.

Het brommen van de moter overstemd de stilte en men hoort al de stem van één van de sprekers: "Het is half zeven. Een goede morgen gewent aan het heldhaftige salvadoriaanse volk. Dit is Radio Farabundo Marti, de stem van het strijdende salvadoriaanse volk!"

Het is ons dus weer gelukt om aanwezig te zijn in de strijd samen met ons volk.

Terwijl we onder een Chalatecopijnboom ontbijten wisselen we meningen uit over het nieuws van deze dag. Natuurlijk is iedereen wel bang als je de regeringstroepen direkt tegenover je hebt, maar we vechten iedere keer terug en het lukt steeds om weer onze taak te vervullen. Iemand herinnert zich zo bijvoorbeeld iets: " ... weet je nog die keer dat we drie dagen zonder eten in die loopgraaf zaten, en dat die verdomde mortieren overal om ons heen vielen. En dat we toen Feli-pón verloren! Het is goed dat we geleerd hebben om altijd gereed te staan om van kamp te verwisselen, waar dan ook en dat ze ons niet onnodig te pakken krijgen ..."

Om tien uur 's morgens komt het hele produktie-team bijeen om de inhoud van het nieuwe programma samen te stellen. Luis, van de communicatie, informeert ons over de reportages die gekomen zijn van de korrespondenten. Eén is erg interessant, het gaat over landarbeiders op een koffieplantage in San-Vincente: ze stellen mishandeling en de lage lonen aan de kaak.

We behandelen de informatie van vandaag en samen stellen we het

O MARTI

nieuwe programma samen. Daarna gaat iedereen uit elkaar om te redigeren of om er muziek bij te zoeken. Enkelen zijn bezig met een schrijfmachine, anderen gebruiken een pen en papier.

Opeens een luide knal "Ze schieten op ons met mortieren!" Een companera schreeuwt "Hij is op weg". Een ander : "Ze bombarderen ons vanuit de kazerne". Iedereen zoekt beschutting in de loopgraaf. Een ander geluid, de granaat is gevallen. Niet op het kamp dus ze zijn bezig een ander gebied aante vallen. We gaan weer door met werken.

Chico en Dinitas zijn naar een naburig dorp gegaan voor het kopen van voorraden, want men verwacht een aanval van het leger op korte termijn.

Om half één zijn we terug in de ether. Het nieuwe programma is klaar. Wij gaan naar de "keuken". Er zijn frijolititos (gestampde bonen)-molidos. Dat is feest, want we eten al hele dagen bonen. Het gezoem van een vliegtuig waarschuwt ons. "de kelere", roepen enkelen en anderen rennen naar de drogende kleren en halen ze snel weg. Ze zouden ons kunnen verraden. Iedereen zit verborgen onder de bomen. "Het is een klein vliegtuig, een Push-and-Pull", wordt er gefluisterd. We wachten stil tot het overgevlogen is; het komt nog een paar keer overvliegen en gaat dan weg. Over het algemeen zijn dit verkenningsvluchten om informatie te verzamelen over bewegingen van de guerilla, zodat de in de USA geproduceerde A-37 vliegtuigen die gebieden kunnen bombarderen.

We gaan weer terug aan het werk. Er moet contact opgenomen worden met de companeros van de FM-hulpzender, zodat zij het speciale materiaal voor San Salvador kunnen voorbereiden. Ze zenden 's avonds om 7 uur uit. Ze zullen ons ook informatie doorgeven uit de hoofdstad. We hebben nl. meer informatie nodig over de mars die arbeiders aan het voorbereiden zijn.

Wel, het is nu 3 uur. Een paar gaan zich baden in de rivier, anderen vinden dat een te groot risico nu, het zou nl. niet de eerste keer zijn dat we gedwongen zullen zijn om voor ons leven te rennen met de haren rechtovereind en de kleren, laarzen en geweer in de hand vanwege een luchtlandingsaanval van het leger.

Dan arriveert "Monseigneur" Jaime Cáceres, onze korrespondent in Chalatenango en vertelt dat het elite-bataljon "Atacatl" van het leger zich bevindt in zone "twee" (een regio in Chalatenango). Hij heeft een reportage meegenomen over een luchtlandingsaanval met helikopters in Arcatao. De soldaten hebben de inwonersters mishandeld. We zullen het programma een beetje veranderen om de gesproken getuigenissen te kunnen uitzenden.

Het is nu 5 uur 's middags en de avond-uitzending begint. Er zijn wat problemen. Een tape-recorder is vastgelopen. José probeert de oorzaak te vinden, maar krijgt het ding niet aan de praat. Zoals altijd moet er een manier gezocht worden om de uitzending

toch door te laten gaan. Carlos, onze "producer" moet nu met slechts één recorder werken. Op bepaalde momenten moet hij wat goochelen met de bandjes, zodat er geen onderbrekingen te horen zullen zijn. De sprekersters moeten de mikrofoon bedachtzaam vasthouden om te vermijden dat geluiden van valse kontakten gemaakt zullen worden maar de uitzending komt goed door.

Het is 6 uur, het uur van de informatie. We zingen het FMLN-strijdlid en onze verantwoordelijke commandante vertelt ons dat alles rustig is en dat de "Atacatl"-troepen terug zijn gegaan naar de kazerne. Rigo verdeelt de taken voor de nachtelijke wachtrondes.

Na het gebruikelijke maal van bonen en tortillas blijven enkelen rond het vuur zitten. Carlos vertelt van een film door gebaren geluiden en commentaren. Er worden wat grappen gemaakt. Even na negen komen ook de companeros erbij zitten die nog naar de internationale nieuwsberichten geluisterd hebben. Anderen gaan door met het overnemen van de teksten van kassettes bij kaarslicht.

De posten beginnen hun ronde bij een sterrenhemel, in de verte schijnen de lichten van San Salvador weer een dag voorbij en het is weer gelukt.

Radio Farabundo Marti zendt uit in El Salvador op de 6,8 KHz en de 40 m korte golf, dagelijks om 06.30, 12.30, 17.00 en 19.00 uur.

De volgende uiteenzetting werd door frankfurter autonomen geschreven en aan Schwarzer Faden een Duits A-blad, als discussiebijdrage gegeven.

Wij zijn het zat, uit valse bescheidenheid en noodlottige mythologisering van de gewapende strijd onze mond te houden. **Voor velen van ons vertegenwoordigt de RAF alleen nog onze blinde haat, maar allang niet meer onze utopiën van een maatschappij zonder macht!**

Het is allang nodig, om de knoop van morele verplichting, beperkte solidariteit en eigen lafheid door te hakken, het werkelijke gemeenschappelijke te benoemen, het scheidende duidelijk en onmiskenbaar te formuleren. Het ligt aan ons om eerlijk te zijn, juist wat het 'je juist opstellen' en het 'op een of andere manier solidair zijn' aangaat. Deze mistige houding spiegelt een solidariteit en een gesloten front voor, dat al jaren niet meer bestaat. Een groot deel van de morele solidariteit heeft betrekking **niet op inhouden en doelen van de RAF**, maar op de machtsverhoudingen, waaraan ze onderworpen is; het bijzondere daaraan is, dat ze wordt ontplooid en ten toon gespreid aan het begin van iedere hongerstaking. En iedere keer opnieuw zeggen we tegen elkaar, dat het belangrijk en noodzakelijk is, over de hongerstaking heen zelf anti-imperialistische standpuntbepalingen uit te werken; maar zodra de **druk** wegvault, verlopen de discussies weer en ook wij - tot de volgende hongerstaking!

De kritiek aan de RAF-politiek is dus tegelijkertijd een kritiek aan ons zelf; een kritiek die onze eigen zwakte erbij moet betrekken om ons met de RAF-politiek offensief bezig te houden....

De RAF was noodzakelijk, in zoverre het een poging was om de gewapende strijd te ontwikkelen, en wel op een moment, waarop het pure spekulatie geweest zou zijn, een suggestie uit te spreken over de kans van slagen van gewapend verzet. Ze is ontstaan toen het er om ging, konsekventies uit de anti-imperialistische, internationalistische strijd van de studentenbeweging te trekken. De gewapende strijd was enerzijds een antwoord op het mislukken en het verval van de studentenbeweging en anderzijds een radikale afwijzing van de "mars door de instellingen".

Maar intussen is er nu 14 jaar ervaring met de gewapende strijd. **Wij stellen we ons zelf de vraag: op de guerilla zich uitbreiden, waar kon zij voet aan de grond krijgen? Waar lukte het om politiek bewustzijn te verbreiden, sympathieën en mensen te winnen? Waar is er een vestiging te vinden, dat de ontwikkeling van de klassen-**

DISKUSSIEBIJDRAGE VAN DE
FRANKFURTER AUTONOMEN

NIET LANGER PIONNEN SCHAAKBORD VAN DE

strijd zelf het konsept (stadguerilla) zal doorzetten"?

Maar wanneer we eerlijk zijn, weten we ook niet, waaraan we nu de huidige RAF kunnen meten. Op welke politieke theorie baseert ze zich? Hebben voor haar de principiële konsept- en strategiepapers van de jaren 70 nog geldingskracht? Welke inhoudelijke koerswijzigingen hebben zich de afgelopen 14 jaar voltrokken? Daarvan weten we verdomd weinig en de huidige RAF schijnbaar ook niet. Maar wanneer we ervan uitgaan, dat deze konseptpapers in beginsel nog geldigheid hebben, kunnen we ons alleen nog maar verbazen, hoe weinig de RAF bereid is, haar huidige politiek aan haar eigen uitgangspunten te meten. Het is domweg niet opgegaan, "dat de guerilla zich zal uitbreiden, vaste voet zal weten te krijgen, dat de ontwikkeling van de klassenstrijd het konsept zal doorzetten." (RAF: de gewapende strijd in Westeuropa). Het is toch een feit, dat er meer RAF-leden dood, in de bak of in het buitenland zijn dan er hier in Duitsland vechten....

Het is toch een feit, dat de sympathie, die de RAF nog 14 jaar geleden op z'n minst in kleine delen van de bevolking genoot, verminderd is i.p.v. gegroeid.... In 1972 formuleerde de RAF het als volgt: "De RAF spreekt van het primaat van de praktijk. Of het juist is om op dit ogenblik gewapend verzet te organiseren, hangt er van af en of het mogelijk is, moet uit de praktijk blijken". (RAF)

Daarop zou nu een antwoord mogelijk moeten zijn. Daarbij spelen spektakulaire losstaande acties

niet zo'n grote rol, maar wel de verworven capaciteit, om zich in de bevolking te verankeren, uitdrukking van het vezet in de bevolking en een revolutionair alternatief tegenover het heersende systeem te zijn.

Wanneer de leus van de RAF "Het volk dienen" ook een stukje werkelijkheid wil bevatten, dan moet die ook door hén worden geaksepteed voor wie de RAF strijdt. Maar van al dat is de RAF verder dan ooit verwijderd.

....Voor de RAF blijft alleen nog maar de anonimiteit van de grote steden en het buitenland over. Omdat deze anonimiteit nu ook langzamerhand dreigt te verdwijnen, het "volk" ze eerder verraadt dan beschermt, begint een nieuwe vluchtmanoeuvre, dat politiek als "nieuwe kwaliteit" van de gewapende strijd wordt verkocht: de westeuropese guerilla. Maar wat hier propagandisties als nieuwe fase van de aanval wordt aangeduid, is in eerste instantie niet meer dan een kwestie van overleven. Want niemand anders weet het beter dan de RAF, dat het vaak gemakkelijker is om in het buitenland onder te duiken dan in Duitsland zelf. Maar wie zich in het buitenland veiliger voelt dan in z'n eigen land, die moet na 14 jaren eindelijk zijn eigen politiek **fundamenteel gaan herzien**, i.p.v. de nationale zwakte te verdoezelen door de europeïsering van het strijdtoneel.....

DE WESTEUROPESE GUERILLA

Ook al klopt het objektief gezien, dat de internationalisering van de "binnenlandse politiek", van de repressiestrategieën en

N OP HET GENERAALS

van de opeenhoping van kapitaal juist ook een internationalisering van het verzet verlangt, toch leidt juist de aaneensluiting van AD, CCC en RAF af van de subjeektieve onmogelijkheid om de gewapende strijd op een "kwalitatief hoger niveau" te brengen. Niet de aaneensluiting dus, maar datgene wat er mee wordt gesuggereerd, beschouwen we als bluf, dat funest kan zijn. Want vanzelfsprekend zullen alle instanties voor staatsveiligheid van de betrokken landen dit "nieuwe niveau van het internationale terrorisme" begerig oppakken als alibi. (Op deze plaats ontbrak door een slechte kopie een passage; het ging er zo'n beetje om, dat de efficiëntie van een groep niet af te meten valt aan de omvang van de repressie tegen haar; een konstatering die ook als zelfkritiek van autonomen, anarchisten etc. kan worden).

Hoe we ook proberen "terug te slaan", het is nooit "passend". Hoemeer we tóch proberen gepast te reageren, des te meer verliezen we uit het oog, waarom het eigenlijk gaat: de strijd voor 'n bevrijd leven te ontwikkelen vanuit eigen kollektieve ervaringen en mogelijkheden, en dit niet op te offeren aan de militaire logica van de vijand. Dit zou op de eerste plaats moeten betekenen, dat de vaak duizelingwekkende kloof tussen het geweldsmonopolie van de staat en het niveau van massaal verzet toe te geven i.p.v. deze kloof te overbruggen met radikale woorden..... De kloof tussen het groeiende geweldsmonopolie van de staat en de ervaringen en mogelijkheden van massaal verzet laat zich noch door

een militanter optreden noch door een aaneensluiting van geïsoleerde guerilla-cellen op Europees niveau dichtent.....

HET 'IMPERIALISTIESE TOTAALSYSTEEM' of de politieke analyse als vorm van zelfontwapening

De afgelopen jaren dook bij de RAF steeds vaker de magiese toverformule van het "imperialistische totaalsysteem" op. Een begrip als een vuilnisbak, waarin je alles kwijt kan. Je zou er achtereenvolgens aan voorbij kunnen gaan, maar hoe vaker we het tegenkwamen, des te duidelijker werd het voor ons, dat dit begrip niet alleen een toverformule is, maar ook de sleutel vormt voor het anti-imperialistische wereldbeeld van de RAF.

Wat is nu dit "imperialistische totaalsysteem"?

...het idee van de veranderende omstandigheden is: de ontwikkeling van het totaalsysteem met als kern....de NATO....d.w.z. totaalsysteem, dat onder de onophefbare hegemonie van het VS-kapitaal de concurrerende belangen van delen van het geheel, nationaal of economisch als onderdeel definieert, deze belangen in de omvangrijke crisis van het kapitaalgebruik reguleert en ze voor de agressie tegen het wereldwijde revolutionaire proces, d.w.z. in een poging om de macht op een nieuw niveau veilig te stellen, concentreert..."(gevangene uit de RAF, 10-4-'81). Een imperialistische wereldorde met een duidelijke hiërarchie, een boven en beneden, een chef, een centrale, een plan een doel, vele handlangers, marionetten en lakeien. Een imperialistisch wereldbestel met ontwapenende per-

fektie, meer een Hollywood dan Pentagon, zonder interne tegenstellingen, zonder machtsruzie, zonder verschil in strategieën en zonder concurrentie. Een vijand die even sprookjesachtig en onwerkelijk is als zijn tegenhanger: het westeuropese guerillafront! Hoe graag we ons ook vaak een duidelijk front, een duidelijk herkenbare vijand wensen, zou 't toch duidelijk moeten zijn, dat deze wens meer met onze onbekwaamheid dan met de werkelijkheid te maken heeft. Dit anti-imperialistische wereldbeeld wordt op fatale wijze door de schijn, de ideologie van de imperialistische "eenheid", bedrogen i.p.v. binnen haar tegenstellingen offensief te ageren, de schijn van het afgerond imperialistisch geheel te vernietigen i.p.v. zich zelf daaraan op te trekken. Misschien zijn een paar spektakulaire gebeurtenissen van de laatste jaren voldoende om duidelijk te maken, dat zo'n eenheid onder het opperbevel van het VS-kapitaal mogelijk wél gewenst, maar nog lang geen realiteit is:

- de poging tot boycot van Libië door de VS.
- de poging tot boycot van de aardgaspijpleiding-transakties tussen de Europese staten en de Sovjet-Unie door de VS.
- de mislukte poging om de EG bij de VS-invasie op Grenada op één lijn te krijgen
- de verschillende standpunten van EG en VS in zake Nicaragua
- de van elkaar afwijkende economische en financiële strategieën van de VS en de EG.

....Wat de totaalsysteem-theorie opbreekt, is het makro-politieke wereldbeeld, de kosmo-politieke flair, die tot mystifikatie van de vijand bijdraagt, doordat hij onkwetsbaar i.p.v. aantastbaar wordt gemaakt..... Daar waar een analyse de verschillen, breuken, scheuren en tegenstellingen zou moeten bloot leggen, verschrompelen die juist in de totaalsysteem-analyse tot onbeduidende peanuten - alsof het er op een hoger niveau van de klassenstrijd niet meer op aan komt, of het eerste niveau überhaupt wel werd bereikt. Helemaal volgens het motto: je moet het grote geheel in het oog houden om de details niet te hoeven zien! Ook hier herhaalt zich hetzelfde dilemma op een grotere schaal: kritiek en strategie worden niet langer meer vanuit de sociale, politieke en economische situatie van het desbetreffende land ontwikkeld, maar het 'thuis' van de analyse is de globaliteit en universaliteit, de heuvel van waar af de veldheren de slag bekijken. De sociale, politieke en economische tegenstellingen binnen het imperialistische blok worden geminimaliseerd, om militair duidelijke doelen te verkrijgen. Dat is het einde van de guerilla als revolutionaire bevrijdingsbeweging.

Want aan het ondergeschikt maken van de politiek aan militaire visies, aan een politiek die alleen nog maar als rechtvaardiging voor militaire strategieën dient, herken je de reaktionaire vijand, maar niet (meer) een guerilla. De militarisering van de politiek leidt er uiteindelijk toe, dat men zich aan de vijand aanpast ipv. aan de 'oneffenheden' van de politieke en sociale verhoudingen. (Nog eens duidelijker:) Het gaat om de "gelijkmaking van de verhoudingen" tussen de landen van het imperialistische blok ter "aaneensluiting tot een homogeen contrarevolutionair blok" (verklaring van de gevangenen uit de RAF, 1977). Ook hier weer de versterkte blik naar de keizer (VS, BRD, Frankrijk) en de blindheid voor het hof (Portugal, Ierland, Griekenland). Een ziens- en denkwijze, die hiërarchische structuren blijkbaar **inmiddels zó verinnerlijkt heeft**, dat ze het explosieve **verschil** helemaal niet meer kan benoemen. In plaats van dit economische en machtspolitieke verschil tussen kernstaten en perifere staten bloot te leggen en het tegen het 'Europa-project' te keren, wordt het simpelweg geëlimineerd. Een veldslag-logika, die door louter vijandelijke uniformen, het onderscheid tussen generaals en soldaten niet meer kan maken!

OVER DE "GELIJKMAKING VAN DE VERHOUDINGEN"

Natuurlijk concentreert zich het kapitaal, centraliseert zich de economische macht op multinationaal nivo, bestaat er een nauwe samenwerking van staten onderling. Dit alles is niet nieuw en evenmin spektakulair, maar slechts de interne logika van kapitaalakkumulatie. Maar naast deze daadwerkelijke "gelijkmaking van de verhoudingen" voltrekt zich een ontwikkeling, die door de RAF (en anti-imps) bijna volledig onder tafel gewerkt of genegeerd wordt.... Onverminderd duiken toch steeds weer tegenstellingen op, wanneer de "geallieerden" op de internationale markten tegenover elkaar komen te staan. Wat aan de ene kant een opening en ontsluiting van nieuwe EG-markten garandeert, leidt aan de andere kant tot sluiting van hele nationale industrietakken, die tegen de opgevoerde internationale concurrentie niet langer opgewassen zijn. Daar is geen sprake meer van eenheid en gezamenlijke idealen en waarden, daar bestaan slechts winnaars en verliezers. **De europeïsering van de afzetmarkten**, de verscherping van de concurrentie en uitbuitingsverhoudingen op internationale schaal, leidt juist tot toenemende ongelijkheden en ongelijktijdigheden. De opening van Europese markten zal dus de verschillen tussen de kernstaten en de perifere staten eerder vergroten dan verkleinen. De slui-

ting van 'onrendabele' Engelse kolenmijnen, grote staal- en scheepsbouwondernemingen, de ondergang van de Franse staalindustrie, de vernietiging van goedkope agrarische binnenmarkten (zoals Spanje en Portugal), de 'wijnoorlog', al deze verschijnselen zijn vermoedelijk slechts een voorproefje op de toenemende spanningen binnen de EG. Wanneer de RAF dan over "gelijkmaking" spreekt, bezwijkt ze zelf voor de ideologie van de EG. In plaats van de mensen hun droom/nachtmerrie van 'n verenigd Europa te ontnemen, drijft ze die juist op de spits! Niet minder pijnlijk is de analogie van de "gelijkmaking van de verhoudingen voor het Europese proletariaat" (gezamenlijke verklaring AD en RAF). Je hoeft geen economies expert te zijn, maar gewoon een oplettende toerist, om de voor een deel krasse verschillen tussen bv. een Portugese en een Duitse boer, tussen het klassenbewustzijn van Italiaanse en Duitse arbeiders, tussen Spaanse en Duitse arbeiderscultuur te zien. De verschillen zijn er de laatste 15 jaar niet minder op geworden, eerder zijn ze toegenomen!... Want waar de hoog getechnologiseerde kernstaten op kosten van de randstaten de invloed van hun kapitaal en heerschappij uitbreiden, wordt ook het arbeidersproletariaat in beperkte mate bij de winst betrokken (loonsverhogingen, sociale dienstverleningen en integratieprogramma's). Waar echter de zwakkere staten aan de internationale konkurrentiedruk bezwijken, zal het proletariaat maar één ding ten volle te voelen krijgen, namelijk de kosten van de crisis, de kapitaalvernietiging, de vermaatschappelijking van de verliezen van het privékapitaal. Wat dit voor de loonafhankelijken in die landen, zonder spoor van sociale voorzieningen, betekent, kan je alleen maar vermoeden.

"DE IMPERIALISTIESE OORLOG ALS NORMALE TOESTAND"

Hun macht is militaire strategie, oproerbestridding, machine - alleen maar leeg, uitsluitend gewelddadig. Het is hun reactie..."(hongerstakingsverklaring, dec.'84). "Hun ideologie is door de realiteit van de oorlog uiteengevallen"(gevangenen uit de RAF, april'85). "... omdat de militaire strategie tot spel is geworden, is ook de politiek gestorven, resp. komt de politiek zo tot haar 'preciese betekenis'....(gevangenen uit de RAF, '77) Door alle verklaringen van de RAF uit de laatste tijd loopt een rode draad: "het imperialistische project van het globale fascisme". Deze kan zich alleen nog maar met louter geweld, terreur en vernietiging handhaven, want de ideologie van het 'vrije Westen', van 'democratie en vooruitgang' werkt niet meer in de hoofden van de mensen. Omdat het wereldimperialisme niet langer in staat is, massale protesten en sociale onrust politiek te integreren en reformisties te ont-

krachten, blijft slechts één antwoord over: oproerbestridding naar binnen, oorlog tegen het eigen volk..... Tegenover het proces van wereldwijde bevrijding stelt het imperialisme haar "project van het globale fascisme", dat als "hoofdkenmerk heeft: het militaire offensief, waaruit het imperialisme als wereldsysteem te voorschijn wil komen"(gevangenen uit de RAF, april 1985).

Zeker, de bewijzen voor de strategie van konfrontatie en militaire eskalatie liggen voor de hand; de Grenada-invasie, de beperkte eskalatie tegen Libië, de 'verdekte' oorlog tegen Nicaragua enz. Maar deze strategieën zijn niet nieuw, zijn geen verschijnsel van de laatste 10 jaar. Ze vormen een wezenlijke hoeksteen van de imperialistische politiek, oorlog als legitiem middel voor de doorzetting van de belangen.

De beslissende vraag is, of deze militaire strategie voor het imperialisme het **enige en laatste** middel is, om zich en zijn marionetten aan de macht te houden. Ook al beperkt de RAF haar visie tot wapenarsenalen van de vijand, toch kan je er niet omheen, dat het imperialisme **politiek** gezien nog lang niet dood is. In tegendeel: een ontwikkeling die 10 tot 15 jaar geleden nog ondenkbaar was, heeft zich bv. in Latijnsamerika voltrokken: de vreedzame overgang van een diktatuur naar een democratie naar westers voorbeeld. Deze zo 'vreedzame' overgang is net zo min zonder ruggensteun van de VS denkbaar, als dat die militaire diktaturen zonder massieve steun van de VS het zolang overleefd zouden hebben. Het westelijk imperialisme heeft klaarblijkelijk dus meer te bieden dan alleen maar wapens en folterspecialisten. De demokratiseringsgolf (Argentinië, Uruguay, Brazilië, Filipijnen) onderstreept nog meer, dat het imperialisme een zich formerende volksbeweging ook politiek kan bestrijden; niet door haar militair te vernietigen, maar door haar van het gezamenlijke aanvaldoel te beroven: de gemeenschappelijke haat tegen alles wat militair is. En als je de verhoudingen in die landen bekijkt, kan je zonder meer zeggen, dat de reformistische strategie van boven af de revolutionaire strijd van onder af een paar stappen voor is geweest.... Wanneer dus de RAF in haar analyse van de wereld tot de konklusie komt, dat "de militaire strategie tot spel is geworden en de politiek is gestorven", dan loochent ze niet alleen de bloedige vernietiging van revolutionaire bevrijdingsbewegingen in deze landen (Tupamaros, ERP, Monteneros), maar ook het vermogen van het imperialisme en de nationale bourgeoisie om een volksbeweging verregaand te integreren, om zo juist een revolutionair alternatief onderuit te halen. Terwijl de RAF het reformisme wereldwijd als mislukt beoordeelt en voor dood verklaart, is dit reformisme juist springlevendig niet alleen in de hoofden van

de machthebbers, maar tevens in de hoofden van de volksorganisaties. Heel wat van de nog in leven zijnde guerilleros/as zien in de democratisering van bovenaf een kans voor de basis om de gewonnen speelruimte voor maatschappelijke veranderingen te benutten. In de slotverklaring van het eerste openbare en legale kongres van de Tupamaros in 1985 staat hieromtrent het volgende te lezen:

Wij zijn het er over eens, dat we op dit ogenblik onze politiek langs legale weg zullen voortzetten. Wij willen niet alleen de rechtsstaat respekteren, maar ons ook onthouden van activiteiten, die voor de volksvijanden aanleiding zouden kunnen zijn, om hun georganiseerd geweld opnieuw tegen het volk in te zetten"

Je moet hier de heroïse losse flodders van de RAF eens tegenover zetten: "In Latijnsamerika, waar in 10 jaar tijd door militaire diktaturen, uiterst minitieuze, de hele linkse beweging werd gelijkwideerd omdat de guerilla daar een basis in de bevolking bezat, vindt nu een nieuwe konfrontatie plaats met het gewapend verzet en met mensen, die niet langer genoeg nemen met schijnoplossingen en die niet langer bang zijn voor het fascisme, omdat het verzet juist uit hun ervaring met het fascisme voortkomt." (gevangene uit de RAF, april 1985).

Een volledig foute interpretatie; want juist de angst voor een nieuwe militaire coup brengt de meerderheid van de bevolking er blijkbaar toe, in eerste instantie maar genoeg te nemen met de omverwerping van de militaire diktatuur. En wanneer je weet, dat in deze landen niet de militaire regiems werden vernietigd, maar de guerillabewegingen, dan kan je ook begrijpen, waarom de bevolking met een "schijnresultaat" genoeg neemt, en niet de "nieuwe regeringen" offensief en revolutionair aanpakt.

Hierbij komt nog het volgende: de vernietiging van de guerilla in de onderhavige landen was niet uitsluitend het gevolg van de militaire overmacht van de vijand: "Wij hebben in het verleden fouten gemaakt. Onder meer hebben wij slechts één vorm van verzet, de gewapende strijd, groot belang toegedicht en overgewaardeerd; wij hadden blijkbaar te weinig verankering in de bevolking en haar traditionele organisaties" (uit de verklaring van de Tupamaros, dec. '85).

In plaats van te leren van de fouten van andere guerillabewegingen ontwikkelt de RAF uit precies deze fouten haar strategie... "Voor dit soort politiek van vernietiging zijn geen gaskamers meer nodig; de toevoer van lucht om te ademen kan door de totale isolatie systematies worden dichtgedraaid. Dát is het gezicht van het openlijke fascisme, dat dermate op de spits wordt gedreven, omdat het nu op alle fronten gaat om 'alles of niets'. De die-

per liggende oorzaak van de toenemende staatsterreur is de verbreding van het verzet in de afgelopen jaren... (gevangene uit de RAF, januari '84).

Dezelfde misser bij de beoordeling van de situatie in de metropolen: Het verzet van ons en van anderen is zó sterk, dat de vijand alleen nog maar met openlijk fascistiese methoden zijn bestaan kan prolongeren.

Dat, wat in de afgelopen jaren is toegenomen, is niet hun (of ons) verzet, maar de militaire visie van de RAF, heel in het bijzonder wanneer ze het hebben over het "beslissend gevecht".

Door wie dan zou de staat gedwongen zijn, alles op alles te zetten? Door de voornamelijk dode, in de bajes of in de ondergrond geïsoleerde kaderleden van de RAF toch niet? Door de militante groepen uit de linkse bewegingsoms? Of door het proletariaat? Terwijl de oorlog van de RAF bitterweinig met de realiteiten en met de daarbij betrokken mensen te doen heeft, heeft de RAF het al over de laatste fase van de oorlog... Waarom dan beroepen wij ons desondanks op bepaalde democratische grondrechten, verdedigen wij bepaalde democratische verworvenheden, als toch al het openlijk fascisme overal de macht in handen heeft? Waarom dan proberen sommige sociale groeperingen bepaalde projecten 'buiten de politiek te houden', als het politieke aspekt als zodanig allang de nek is omgedraaid? Zou het kunnen zijn, dat het RAF standpunt i.z. fascisme een poging is om hun eigen likwidatie van de politiek te rechtvaardigen?

.... Hoe kon de RAF ooit beweren, dat het merendeel van de vredesbeweging niet tégen de oorlog vecht maar haar juist bevordert door **vrede te willen bewaren**? Levert de vredesbeweging niet juist het bewijs, dat heel veel mensen nog steeds aan deze vrede willen vasthouden en deze vrede

niet als oorzaak voor de bestaande oorlogen beschouwen? Pijnlijk maar waar is het, dat voor het overgrote deel van de bevolking de imperialistische oorlog op alle fronten niet binnen haar alledaagse ervaring ligt - deze oorlog is voor hen nog heel ver weg weliswaar te zien op de TV, maar niet in hun straat. De afstand die er voor hen bestaat tussen de oorlogen die elders woeden en de vrede die zie hier ervaren, kan niet militair worden overwonnen, maar slechts **politiek** worden bevochten. Deze afstand is ook een bewijs van sterkte, waarmee het politieke systeem in de opvatting van de bevolking is verankerd. Een politieke akseptatie, die bruut geweld overbodig maakt...

**DE KONSEKWENTIE VAN EEN VER-
ONDERSTELD EINDE VAN DE POLI-
TIK**

Wanneer de politiek dood en begraven is dan tellen alleen nog maar de insignes van de doden. De aanslag op de VS-basis was dan alles behalve een 'foutje'; hij is dan **het logiese gevolg van die fatale front-theorie** en leidt onherroepelijk tot **totale vervaging van revolutionaire politiek**.

Toen wij het bericht over de aanslag vernamen, dachten we helemaal niet aan de RAF. En zelfs toen de media melding maakten van een verklaring, waarin de RAF en de AD de verantwoordelijkheid opeisten, bleven we vermoeden, dat het een perfect opgezette counter-insurgency-actie van de BKA was. En toen de BKA tenslotte een samenhang konstrueerde tussen de aanslag op de VS-basis en de moord op de VS-soldaat in Wiesbaden, waren we er bijna zeker van, dat het hier om een sterk staaltje psychologische oorlogsvoering ging. Want dit soort onsmakelijke beschrijving van angst en terreur kon bijna letterlijk zijn overgenomen uit het handboek van de CIA voor de contra's in Nigaragua, en paste in ieder geval niet in het beeld, dat wij van de RAF hadden, ook al was dit beeld alles behalve helder. Want we wisten nog wél onderscheid te maken tussen fundamentele tegenspraken en complete waanzin....

De BKA maakte een maffia-achtige rekonstruktie van het gebeuren: een VS-soldaat gaat naar een disco in Wiesbaden, die bij de VS-soldaten erg populair is, en wordt daar door een vrouw versiert. Samen verlaten ze het lokaal en gaan naar een park voor 'paartjes'. Daar wordt enige tijd later de soldaat dood aangetroffen - nekschot. Alleen zijn identiteitskaart is verdwenen. s'Morgens vroeg lukt het aan een onbekend persoon met deze identiteitskaart het militaire terrein van de luchtmachtbasis binnen te komen; die parkeert vlak voor werkaanvang een auto, die om 10 voor 8 explodeert. Er is één dode en er zijn talrijke gewonden

Hoe smerig deze konstruktie ook leek, toch eiste de RAF en AD deze daad voor zich op; ze stuurden zelfs de ID-kaart van het slachtoffer naar de pers. En om er helemaal geen twijfel meer over te laten bestaan werd er een paar dagen later een tweede verklaring uitgegeven; deze verklaring ging in op de radikale kritiek uit de linkse hoek en argumenteerde op een Rambo-achtige manier: "Voor ons zijn ami's in de BRD niet zowel medeplichtigen als slachtoffer tegelijk; wij hanteren niet zo'n maatschappelijk-werkers visie" (2e verklaring van de RAF, 25-8-'85)

Duidelijker kan je zo'n hard-core politiek niet formuleren. Wanneer je met de precisie van een schot hagel "alle soldaten, die in het hoofdkwartier of elders hun baantje uitvoeren, tot schietschijf van revolutionaire politiek maakt,

wek je alleen maar de schijn op van een radicale konsekwentie - even genadeloos als het militair - waarachter slechts een enorm zwakgebod schuil gaat. Wie zo **precies** zijn aanvalsdoel bepaalt, dat alle soldaten tot schietschijf worden, kan **een paar slachtoffers meer of minder** niks schelen. Wie **zonder onderscheid** het hele personeel op VS-terrein ter dood veroordeelt, is niet revolutionair, maar slechts terroristies bezig. "Wij willen echter benadrukken, dat revolutionaire acties, die de vijand in de kaart spelen, vermeden moeten worden: bv. iemand ombrengen, die eerder werd gevangen genomen. Zo iets hebben wij nooit gedaan, ondanks onze woede over de wreedheden van onze vijand.... want het is fout, methoden te gebruiken, die in de openbare mening als typiese methoden van de vijand worden beschouwd.....(Fidel Castro, toespraak van 13-3-'67 naar aanleiding van de moord op een regeringsfunktionaris van Venezuela) De oorlog als een vuile, keiharde zaak dient de RAF als kamouflage van een groot manko: namelijk het gebrek aan revolutionaire moraal, aan politieke kracht. Was het soms ook zo'n maatschappelijk-werkers mentaliteit, die de guerilla in El Salvador beheerste, toen ze heel bewust een onderscheid maakte tussen officieren en soldaten. Ze beloofde de allerbeste opvang en behandeling aan gewone soldaten, die zouden overlopen. Dit werkte deste beter, omdat die soldaten dat in hun eigen regeringsleger nooit waren tegen gekomen. Is het een bewijs van militaire zwakte of van politieke sterkte, toen de guerilla de gevangen genomen dochter van president Duarte niet ombracht, maar haar de door de luchtmacht plat gegooiden dorpen liet zien. Ze kon dan na haar vrijlating aan de nationale en internationale pers vertellen, wat haar eigen vader en de hele legerleiding steeds weer ontkende: namelijk de voortzetting van een moordende oorlog tegen de **civielbevolking** in opdracht van een civiele, christdemokratiese regering. Speelde niet juist de politiek van het revolutionaire voorbeeld een doorslaggevende rol bij overlopen en bij de ondermijning van het moreel binnen het salvadoraanse leger? De morele en politieke ondermijning van de vijand - juist door het eigen voorbeeldige gedrag is als wapen heel wat effectiever dan een nekschot....

RAF EN VERZET - EEN SCHIJNFRONT

"De imperialistische staten kunnen, omdat ze in wezen instabiel zijn en in toenemende mate hun legitimiteit verliezen, alleen nog maar hun vermogen om te overheersen ten toon spreiden. Ze worden heden ten dage gekonfronteerd met het feit, dat geen enkele maatregel op een stizwijgende instem-

ming van de bevolking kan rekenen"(gemeenschappelijke verklaring van RAF en AD).

Duidelijker kan de RAF het eigenlijk niet formuleren, dat ze met het 'verzet' geen enkele band heeft. Als je je in termen van oorlogsvoering bezig houdt, hoef je er geen rekening mee te houden, hoe de dingen ter plekke uitpakken en overkomen. Want in ons verzet staat één ervaring voor ons centraal, namelijk dat heel veel mensen, ook binnen de beweging, nog lang niet met dit systeem gebroken hebben. Massabewegingen, zoals de AKW, de vredes- en startbaanbeweging zijn niet alleen door de brutaliteit van het geweldsmonopolie van de staat gebroken, maar ook door het onvermogen massaal met dit systeem te breken. De passieve instemming, de zekerheden van het klein-burgerlijke leven, de angst een stap verder te gaan, de gemakken die het systeem ondanks de crisis biedt, dit alles bleek sterker dan onze poging ons leven op alle punten te radikaliseren.

Hoeveel mensen zijn er nog over uit de strijd van '68, uit het revolutionaire vakbondswerk in '70, en van de krakers uit '72? Laten we eerlijk zijn, de meerderheid zit allang niet meer in het verzet, maar is gesetteld op weg naar het werk! Terwijl onze utopiën als zwarte leren jassen aan de kapstok hangen, ... rinkelt 's morgens vroeg weer de wekker bij de Linksen, en kijken onuitgeslapen gezichten in de pot van hun plee, stellen duffe anarchisten vast dat de wereld om 7 uur 's morgens niet helemaal oké is. En vervolgens zet de ex-beweging het op een rennen, omdat ze zich heeft verslapen, pakt de fiets, wringt zich in de metro en houdt alle hoop op vrijheid in het achterhoofd" (Anagan, nr.3).

Deze vorm van zwiigende instemming heeft onze gelederen meer uitgedund, dan al de knuppel-slagen, gevangenisstraffen, Het zijn de psychiese nederlagen die harder aankomen en pijn doen dan de fysieke.... en als we eerlijk zijn, dan is de situatie bij de Autonomen binnen de sociale bewegingen nog nooit zo treurig, gedesorienteert en ongeorganiseerd geweest (daarin veranderen ook de laatste AKW-veldslagen niets). We zijn niet versterkt uit de hoogtijdagen van de beweging gekomen, zijn persoonlijk niet gesterkt er is niets anders over dan een handvol samenzweerders ... dat zo nu en dan uit hun bol gaat en weer in een bezinningsproces onderduikt.

Maar het lijkt wel alsof dit alles buiten de RAF omgaat, want in hun "Analyse" stellen ze vast dat "Het offensief juist nu in een beslissende fase is, omdat de reformistische variant in de vorm van sociaal-demokratie en een verkapt oorlog op alle fronten terrein wint." (RAF-gevangenen, april 1985)

Is de RAF nog wel van deze wereld? Waarmee worden wij in onze radicale, autonome of anarchistiese wereld binnen de sociale bewegingen nou juist gekonfronteerd, toch juist met die reformistische variant? Waartegen lopen we nu juist - vaak meer aktievoerend dan inhoudelijk bezig zijnd - aan, dan juist tegen de reformistische strategieën binnen de sociale bewegingen.? Wat is het konsept van gewelddoos verzet dan anders dan een reformisties programma van de kopstukken van de sociale bewegingen? Waarom hebben juist zulke types (inklusief de Groenen-bonzen) steeds zo'n grote invloed op de ideologie en en aktievormen en de strategieën van het verzet?

Waar de RAF in hun analyses het reformisme, de passiviteit, gelikwideerd ziet, worden wij er juist mee gekonfronteerd. En waar de RAF die politiek voor dood heeft verklaard, moeten wij ons er dagelijks mee bezig houden om de passieve instemming met het staatsapparaat op een breed politiek front te bestrijden. Konstant zijn we bezig ideeën, leefpatronen en structuren te ontwikkelen, die onze breuk met het systeem niet alleen op een demo of op zondagen duidelijk maakt!

Wie meer aandacht besteed aan de vijand dan aan de sociale bewegingen, wie zich meer door de vijand dan door sociaal-revolutionaire initiatieven laat leiden wie z'n eigen strategie meer afleidt van de strategie van de vijand dan van de ontwikkeling en binnen de massabewegingen, wie meer woorden vuil maakt aan de doelstellingen van de vijand, en met geen woord rept over over z'n eigen doelstellingen, zo iemand gelooft meer in wapengeweld dan in de mensen.

"Tegengeweld loopt het gevaar tot geweld te verworden, als het handelen door de brutaliteit van de politie wordt bepaald, als machteloze woede in de plaats van rationaliteit komt, als een para-militaire aanpak van de politie met paramilitaire middelen wordt beantwoord." (Ulrike Meinhof, mei '68).

Dit probleem is voor de RAF de nekslag, terwijl wij erover struikelen. Want wat de RAF in het groot doet, doen wij op een lager nivo bij heftige demo's en matpartijen, waarbij onze helden als winnaars de sympathie krijgen. De mislukking van de RAF en onze zwakte in de autonome beweging heeft dezelfde oorsprong:

1 -Vaak leiden we onze vormen van verzet af van het optreden van de vijand in plaats van ze te ontwikkelen vanuit onze eigen situatie, uit onze eigen utopiese doelstellingen.

2 - Ons verzet richt zich vaak op spektakulaire projecten van de vijand, zonder op lange termijn en grootschalig de sociaal-ekonomiese infrastructuur aan te vallen.

3 - Een militant ritueel (leren jassen en bivakmutsen) en heftige symbolen (knuppels en stenen) komen vaak in de plaats van langdurige voorbereidingen en effectieve acties (zonder veel geschreeuw en geklaag over de media). Er zijn ook teveel autonomen die je alleen maar herkent aan de bivakmuts en niet aan een onderlinge solidariteit.

4 - Ook wij laten ons door spektakulaire acties verblinden (zware, bloedige straatgevechten, bestormingen van ...), door het belang van publikaties, die door hun bepaald worden, inplaats dat we de toch al zo spaarzame bevestigingen en aanmoedigingen aan onze eigen waardering koppelen. Binnen onze eigen kringen leeft een waarderingssysteem dat zonder meer reaktionair is te noemen, dat de scheidslijn tussen de schijters en de heftigen, tussen de drukkers en de voorhoedestrijders, tussen loopjongens en knokkers niet opheft, maar juist vergroot en cultiveert.. (voorrang voor de militante i.p.v. de vrouwelijke waarden).

5 - Onze kracht laten we vaak afhangen van de materiële schade die de vijand is toegebracht. Hierbij vergeten we dat de grootste schade die we de vijand kunnen toebrengen, onherstelbaar en overvangbaar is. Kapotte ruiten, brandende auto's kunnen worden vervangen, maar niet het geloof en vertrouwen in de rechtsstaat. Naast het verstorende karakter van onze acties moeten we in toenemende mate aandacht besteden aan het innemende karakter van onze acties. Simpel gezegd: het moet om de harten van de mensen gaan, die willen we winnen.

De ontwikkeling van een nieuwe revolutionaire strategie

Het is duidelijk dat de kritiek op de RAF en op onszelf twijfel oproept over het nut en de zin van een revolutionaire strategie. De "legalen" die voor "geweldloze" veranderingen zijn binnen het systeem grijpen het schelden op de RAF en op de duidelijke "zinloosheid" van een militaire strategie van het laatste jaar met beide handen aan.

Het is aan ons om iets te stellen tegenover die vertegenwoordigers, die ervoor leven om de ontwikkeling van een revolutionaire strategie te verhinderen, om de ontevredenheid over de modernisering van het systeem te verminderen. Het is aan ons om uit te stijgen boven de vaak fragmentarische kritiek en zelfkritiek, om een eigen revolutionaire strategie te ontwikkelen, die eindelijk weer meer met onszelf, met onze erva-

ringen en fantasieën te maken heeft.

Het is duidelijk dat bijna niemand van ons een het idee van een "Revolutie" aan de BRD kan koppelen, wel aan Zuid-Afrika of aan Midde-Amerika. Misschien zo tot '72 hadden reellen nog iets met een revolutie te maken, met een omwenteling, met socialisme te maken... Hebben we zelf niet allang - al of niet heimelijk - alle revolutionaire ideeën voor het eigen land begraven, omdat we instinktief van de uitzichtsloosheid overtuigd zijn?

Alles Dat te maken heeft met de bevrijdingsstrijd in de derde wereld, ontbreekt bij ons: een revolutionair volk, dat onomstotelijk gelooft in de revolutie en de overwinning. Een revolutionaire beweging in de BRD moet zich vrij kunnen bewegen in het gevoel, in de ervaringen, in de utopiën van mensen en hun mogelijkheden. Ze is hier in veel grotere mate afhankelijk van de "vrijplaatsen" die door de massabewegingen worden geschapen, en behouden en uitgebreid moeten worden. Een revolutionaire strategie moet in ieder geval op z'n minst de sympathie en de steun hebben van degenen die het verzet tegen het systeem dragen (bijv. de AKW). De bevrijde gebieden in Latijns-Amerika geven een goed voorbeeld van een tegenmaatschappij; daarmee win je sympathie, het beantwoordt de vragen over een nieuwe levenswijze, een nieuwe maatschappelijke orde heel concreet, neemt angsten en vooroordelen weg, geeft zelfbewustzijn. En hier zou het niet anders moeten zijn: ook hier zit de angst voor "anarchie en chaos" dieper dan de angst voor een onleefbaar, begraven leven. Iedere revolutionaire beweging hier zal het vertrouwen moeten wekken. En omdat het er niet naar uitziet dat er binnen afzienbare tijd "bevrijde" gebieden in de BRD zullen zijn, moeten we andere manieren vinden om de kiemen van een andere samenleving zichtbaar te maken. De structuren van zo'n tegenmacht zullen in ieder geval **binnen** deze samenleving moeten liggen, een **erbuiten** zal in deze aan alle kanten omsloten BRD niet geven.

Des te belangrijker zal hier **het wapen van het eigen voorbeeld** zijn, des te belangrijker is het om structuren van een tegenmacht binnen en buiten de sociale bewegingen duurzaam te ontwikkelen. Uitgangspunt binnen de BRD is ook, maar wel minder belangrijk, de materiële armoede en het klassebewustzijn [ingekorte versie], want een "klassenloze" konsumptie als levensvervulling en als bewijs van maatschappelijke aangepastheid, het bijna volledige verlies van een sociale cultuur, de nieuwe technologie als levensprogrammeur, de onmacht om zelf te handelen, draagt meer bij tot het instandhouden van de huidige orde, als een met geweld opgelegde

loyaliteit en ondergeschiktheid. De ekonomiese stabiliteit van het "Modell-Deutschland" wordt getoond, doordat er niet tegen mensen, maar langs ze heen wordt gewerkt; men regeert niet tegen de vakbonden, maar er omheen; men verbiedt de Groenen niet, maar pakt ze in; men vermijdt openlijk geweld - zo mogelijk - en giet het in de vorm van nieuwe controletechnieken, bewaking en vervolging. Het op allerlei manieren registreren beperkt zich niet meer alleen tot de fabriek, de arbeidsplaats, deze manier van ingrijpen vindt plaats bij alle levensuitingen en juist daar waar we ons ogenschijnlijk ongecontroleerd en vrij voelen.

Een bevrijdingsstrijd die zich fixeert op ekonomies en militair geweld, verhardt en blijft op een ontwikkeling staan die het kapitaal in de metropolen allang kwalitatief gepasseerd is.

Een bevrijdingsstrijd hier zou in veel grotere mate moeten inhouden dat de sociale identiteit, de cultuur en de leefruimte worden heroverd, of opnieuw worden ontwikkeld. Niet voor niets kunnen we met de geschiedenis en de cultuur van de BRD niets of bijna niets beginnen, terwijl de bevrijdingsbewegingen in de derde wereld hun identiteit juist koppelen aan de geschiedenis van hun land (Patria libre o morir).

Ook moeten we ermee ophouden een militant voorkomen te koppelen aan de middelen, of het nou een steen is, een bivakmuts, een molle of een pistool. De hele verdomde geweldsdiskussie heeft ook bij ons z'n sporen achtergelaten: vaak onbewust stellen we militantheid op één lijn met harde acties en reellen en reduceren het daarmee tot de burgerlijke interpretatie. Maar wat erger is, we beginnen zelfs met de geweldsvraag onderling tot scheidslijn te maken: wie "geweldloos" is is bang en verdiend op z'n minst een medelijdend lachje, wie daarentegen de strijd met de kit zoekt, is militant, kortom goed bezig. Maar het gaat helemaal niet om de vraag wie een "geweldloos" of een "heftig" voorkomen heeft, maar om welk doel er nagestreefd wordt!

Als we echter niet meer het doel als scheidslijn en tot konfrontatiepunt met andere delen van de beweging maken, dan maken we onszelf tot dat waar vele anderen ons maar al te graag zien: de "Stahlkugelfraktion". Als men ons alleen maar aan de bivakmuts herkent en niet meer aan onze doelen, als men ziet dat we geëlektrificeerd op elke agent reageren, zonder duidelijk te maken wat er achter die M.E.-linie beschermd wordt, dan zijn we bezig met hun doelen, inplaats van met onze eigen doelen.

lupus

AGENDA

DEN HAAG

Theater a/d Haven

ma 16 & di 17: **ALI** (van Walraff)
door Tiesj, aanvang 20.30

vr 27 & za 28: **druppels op gloeiende stenen** (van Fassbinder)

KORZO:

vr 6: **nieuw nederlands celluloid**,
filmpresentatie met muzikale
omlijsting, 21.00

zo 8: **VULKANO**, interkultureel fes-
tival, met o.a. Turquoise,
Ibrahim Selman, 20.30

wo 11: **De Meiden** (van Jean Genet
door theaterschool A'dam,
21.00

PAARD VAN TROJE

vr 6: **Kobus gaat naar Appelscha**,
23.00

za 7: **Tom Cat Combo** en **Shot of
R&B**, 23.00

wo 11: **Head of David** (UK) & **Sig-
mund und sein Freund** (Bel),
23.00

do 12: **Ton Wester** (cabaret), 22.30

vr 13: **The Deltas & Caravans** (UK),
22.30

za 14: **Jayhawkers & Fabulous Grit
and the two bit Texas Ran-
gers**, 22.30

Blauwe Aanslag

za 21 **BENEFIT** voor het **LOK** (lan-
delijk overleg kraakgroepen)
met o.a. **Holy Joes** en video
over kraken in Den Haag.,
21.00

Vanaf 9 februari fototentoonstel-
ling: **"foto's uit Anatolie"**, burg.
de Monchyplein 14, Den Haag,
afd. bevolking, Georganiseerd
door **St. Turkse Cultuur en Kunst**

LEIDEN

LVC

vr 6: **Gino Capucino**
vr 6t/m zo 8: **Nostalgia van
andrei Tarkowski** (film)

za 7: **Eton crop**

wo 11: **Onweer in de verte van
Satijat Ray**

do 12 t/m zo 15: **Passage to In-
dia van David Lean**

vr 13: **De Wit**

za 14: **A certain ratio**

wo 18: **Sadgati-Satijat Ray en
Chachaji- Ved Metha**

do 19: **The Immortel**

do 19 t/m zo 22 **Gandhi-Richard
Attenborough**

vr 20: **Joe Cool**

SLACHTHUIS

za 7: **Neurot en Snaps** 22.00

za 14: **Blind Ally** (hardrock)

zo 22: **Sex Slaves** 14.00u

ZOETERMEER

de Boerderij

vr 6: **Futureshock** (jazz & funk),
22.00

wo 11: **Djo op 't randje** (harde
sax-partijen), 22.00

vr 13: **De Boegies**, wel leuk, maar
ze zijn hartstikke fout, dus
boycotte !!!)

wo 18: **Gangbusters**, 22.00

za 21: **Timbuck 3** (USA), 22.00

Maandag 9 februari wordt het
bezwaarschrift van de vrouw van
Ludwig Gorisson, tegen het niet
vervolgen van de politieagent,
die Ludwig vermoord heeft, in
behandeling genomen. Dit in het
Paleis van Justitie, Juliana v.
Stolberghln. in Den Haag.

DELFT

FILMHUIS DELFT

vr 6 t/m wo 11: **Frida**, van Paul
Leduc, 20.00

do 12: **Ciao Maschio**, van
Marco Ferreri, 22.00

do 12: **3 korte nederlandse films**,
20.00

do 12 t/m wo 18: **VROUW EN FILM-
WEEK**

vr 13 t/m zo 15: **Le destin de
Juliette**, van Aline Isser-
man, 20.00

ma 16 t/m wo 18: films van Ger-
maine Dulac, 20.00

do 12 t/m wo 18: **Oriane**, van Fina
Torres, 22.00

do 19: **Beelden uit de filmgeschie-
denis: avant garde**, o.a.
van Clair, Man Ray, Bu-
ndel, Ives, Franken, 20.00

vr 20 t/m wo 25: **La passion de
Jeanne d'Arc**, 20.00

vr 20 t/m wo 25: **Les enfants du
paradis**, 22.00

de ELAND

za 7: **Blue Murder**, 23.00

za 14: **MEIDENLAND SMARTLAPPEN**,
met "STIEN" en "Het lege
wiegje", 22.30

za 21: **Alex d'Electrique** (live out)
22.00

ROTTERDAM

De Bunker

za 7: **Pamela Koevoets & Scarkov
en Alan Smith trio**, 22.00

za 14: **Simon S. Mussehoog** (dicht-
ter) en **Reuter Taktik** (R'dam
se new wave), 22.00

za 21: **Spellbound**, 22:00

za 28: **The Ex & Chumba wamba**,
22.00

Poortgebouw

za 14: **Panic feest**; film, teater,
bands o.a. **The city dwell-
ers**, **De Guillotino's** en
Cry Havoc 20.00u

